JÉZUSHOZ

VEZETŐ ÚT

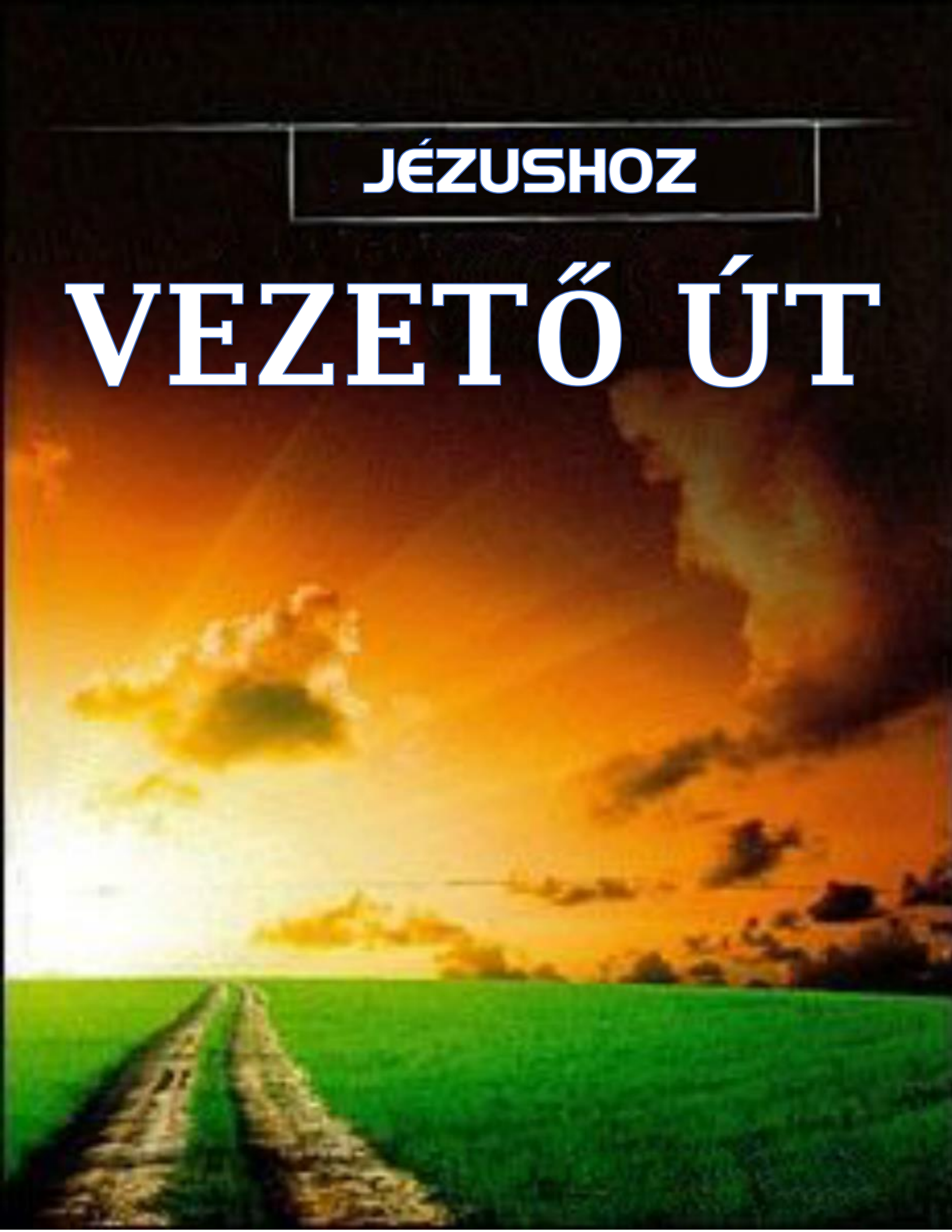

New Covenant Publications International Ltd. Hungarian

Szerzői Jog © 2020. Az Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen részét sem a szöveg kifejezett írásbeli engedélye nélkül bármilyen formában vagy bármilyen módon reprodukálható vagy továbbadható, kivéve a kritikus cikkekben és áttekintésekben szereplő rövid idézetek esetén. Kérjük, minden releváns kérdéssel forduljon.

Minden jog fenntartva. A könyv semmilyen részét nem szabad sokszorosítani vagy továbbítani bármilyen formában vagy bármilyen módon, elektronikus vagy mechanikus, beleértve a fénymásolást, rögzítést vagy információt tároló és visszakeresési rendszer segítségével - kivéve egy recenzens, aki idézhet egy rövidebb részeket az áttekintésből, amelyet magazinban vagy újságban nyomtatnak ki - a kiadó írásbeli engedélye nélkül.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalógus a Publikációs Adatokban

Szerkesztette és tervezte: Új Szövetséget Nemzetközi Csoport

Az Egyesült Királyságban Nyomtatva.

Első nyomtatás: 2020. Május 26

Megjelent a Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Látogasson el a weboldalra: www.newcovenant.co.uk

Jézus díszvendégként ült a vámszedők asztalánál, és rokonszenvével, társasági kedvességével megmutatta, hogy mennyire tiszteli az emberi méltóságot. Az emberek igyekeztek méltónak lenni bizalmára. Szavai áldott, életadó erővel hullottak a szomjas szívekbe. Új indíttatások ébredtek, az új élet lehetősége nyílt meg a társadalom kivetettjei számára.

Jézus rámutatott, micsoda erővel rombolja le a hamis tanítás az igazság utáni vágyat, az igazság értékelését. “Senki — mondotta — aki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó” (Lk 5:39). A pátriárkák és próféták által a világnak adott összes igazság új szépségben ragyogott Krisztus szavai által.

New Covenant Publications

International Ltd.

Református Könyvek, Újjáalakított Elmék

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Ez az oldal szándékosan üresen maradt

Köszönetnyilvánítás

Istennek szentelve.

Előszó

New Covenant Publications International Újra összekapcsolja, az olvasót, az Isteni tervel a mely összeköti a mennyet és a földet és megerősíti a szeretet örök torvényét. A logó, a Szövetség Láda jelképezi a közösséget Jézus Krisztus és a saját népe közt, és az Isten torvényének a központosságát. Mint meg van írva *„Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet belejük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek”* Jeremiás 31:31-33 Zsidók 8:8-10 Valójában az új-szövetség bizonyságot tesz egy új megváltásról, mely bizonyságot tesz a megváltásról, mely változatlan harcból született és vér által volt lepecsételve.

Számtalan századok során, sokan szenvedtek bosszantó csapásokat és érthetetlen szenvedéseket melyek olyan módon voltak kiszámítva, hogy az igazságot eltörölje. Főleg a Sötét Korszakban nagyon vívtak ez fény ellen és elhomályosítva emberi szokásoktól és népszerű tudatlanságtól, mert a fold lakosai megutálták a bölcsességet és vétkeztek ez szövetség ellen. A kiegyezés (kompromisszum) betegsége szaporodó gonoszsággal dühösítette a féktelen elfajzás megkorbácsolását és bolond embertelenséget, mely az igazságtalanul feláldozott sok emberi életet, mert visszautasították föladni a köztudat szabadságát. Mindazonáltal az elveszett tudományt föltámasztották főleg a Reformáció korszaka alatt.

A Reformáció korszaka a tízen hatodik században lobbantott fel egy igazság szikrája felgyújtott egy igazság pillanatát. Alapos változást és következetes zűrzavart a mint látható volt az ellen Reformációban. Habár ebben a kiadásban ismét felfedezheti az olvasó a tagadhatatlan az értelmét az egyedüli felkelésnek a reformátorok részéről és más bátor úttörőket. Az elmondásaikból megérthető a pusztító harcokat, a fő okokat miért volt ilyen rendkívüli ellenállás és természetfeletti beavatkozás.

A jelmondatunk: “ Református Könyvek, Újjáalakított Elmék,” Hangsúlyozza, az elkülönítet irodalom műfaját, mely íratott egy válságos időszakba és a befolyását. Ugyanakkor rezonál a saját újjáalakítás sürgősségével, újjászületéssel és átalakítással. Mint a Gutenbergi nyomda ügynökség összekapcsolt a fordítás

ügynökséggel elterjesztette a Református hit elveit 500 éve a digitális sajtó és az online média elbeszélné minden nyelven az idők végéről szóló világos igazságot.

Tartalomjegyzék

Fejezet 1 - Isten szeretete az emberek iránt 4
Fejezet 2 - A bűnösnek Krisztusra van szüksége 9
Fejezet 3 - Bűnbánat 12
Fejezet 4 - Bűnvallomás 21
Fejezet 5 - Odaadás 24
Fejezet 6 - Hit és elfogadás 27
Fejezet 7 - A tanítványság próbaköve 31
Fejezet 8 - Növekedés Krisztusban 36
Fejezet 9 - Életünk és munkánk 41
Fejezet 10 - Isten ismerete 45
Fejezet 11 - Az ima: magasztos kiváltságunk 49
Fejezet 12 - Mit tegyünk kételyeinkkel? 56
Fejezet 13 - Öröm az Úrban 61

Fejezet I - Isten szeretete az emberek iránt

A természet és a kinyilatkoztatás egyaránt bizonyságot tesz Isten szeretetéről. Mennyei Atyánk kútforrása az életnek, a bölcsességnek és az örömnek. Tekintsünk csak a természet csodálatos és fenséges műveire; gondoljunk arra, mily nagyszerűen alkalmazkodnak nemcsak az ember, hanem minden élőlény szükségleteihez! A napfény és az eső, mely felüdíti és megtermékenyíti a földet, a hegyek, a völgyek és a tengerek, mind az Alkotó szeretetéről beszélnek. Isten az, aki teremtményeinek kielégíti mindennapi szükségleteit! A zsoltáríró csodálatosan fejezi ki ezt a gondolatot a következő szavakkal: "Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelöket. Megnyitod a te kezedet, és megelégítesz minden élőt ingyen" (Zsolt 145:15-16).

Isten szentnek és boldognak teremtette az embert; a gyönyörű föld, ahogy Isten mindenható kezeiből kikerült, a bukás és átok legkisebb nyomát sem hordta magán. Csak az isteni törvények, a szeretet törvényének áthágása hozta a romlást és a halált a világra. Ámde Isten végtelen szeretete még a bűnt kísérő szenvedések és nyomorúságok közepette is megnyilatkozik. Meg van írva, hogy Isten a földet az ember miatt átkozta meg (1Móz 3:17). A tövisek és tüskék, az akadályok és megpróbáltatások, melyek az emberi létet fáradságossá és gondterhessé teszik, kizárólag javunkat célozzák; Isten üdvtervében a szükséges nevelő eszközök egy részét képezik, hogy általuk a bűn következtében oly mélyre süllyedt, elbukott emberiség újból felemelkedjék. Bár bűnbe süllyedt a világ, de mégsem teljesen a nyomor és gond siralomvölgye. Magában a természetben is megtalálhatjuk a remény és vigasz hírnökeit. Még nőnek a virágok a töviseken, és a tüskéket rózsák fedik!

"Isten a szeretet" - ezt hirdeti minden virág és minden egyes fűszál! A madarak zengő éneküket hallatják, a gyengéd virágok tökéletes szépségükben kellemes illatukkal töltik be a léget, az erdő magas fái üde zöld, dús lombozatukkal - mind-mind hangos bizonyítékai Isten szeretetteljes atyai gondoskodásának és vágyának, hogy gyermekeit boldoggá tegye.

Isten lénye Igéjében nyilatkozik meg. Amikor Mózes kérte: "...mutasd meg nékem a te dicsőségedet" (2Móz 33:18), az Úr így válaszolt: "Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el..." (2Móz 33:19). Ez az Ő dicsősége. "És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt" (2Móz 34:6-7). Jónás hasonló szavakkal juttatta kifejezésre érzelmeit, mondván: "Tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú" (Jón 4:2).

Az Úr bennünket eget és földet betöltő szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékaival von magához. A természet művei és a legbensőségesebb lelki kötelék által,

melyeket az emberi szív átérezhet és átélhet, igyekezett magát kijelenteni nekünk; ám mindezek csak tökéletlenül mutatják be végtelen szeretetét. Mert mindezen világos és érthető bizonyítékok ellenére is úgy elvakította a jónak ellensége az emberek értelmét, hogy csak félelemmel és rettegéssel tekintenek Istenre, akit szigorú és engesztelhetetlen Úrnak képzelnek. Sátán félrevezette az emberiséget, hogy Istenben olyan lényt lásson, akinek legfőbb tulajdonsága a szigorú igazságosság, aki hajthatatlan bíró és kegyetlen hitelező. Oly lénynek tűntette fel az Alkotót, aki bizalmatlan szemekkel néz az emberek gyengéire, hogy azonnal lesújtson rájuk ítéleteivel. Jézus épp azért jött a földre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, mely Istennek irántunk érzett végtelen szeretetét elfedte.

Isten Fia a mennyből jött, hogy nekünk az Atyát kijelentse. “Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt” (Jn 1:18). “Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni” (Mt 11:27). Mikor egyik tanítványa kérte Őt: “Uram, mutasd meg nékünk az Atyát” (Jn 14:8) - Jézus így felelt: “Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nékünk az Atyát?” (Jn 14:9).

Földi küldetését Jézus így vázolta: Az Úr“felkent engem, hogy a szegényeknek az evangyéliomot hirdessem..., hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat” (Lk 4:18). Ez volt az Ő munkája. Ide s tova járt, jót tett és meggyógyította mindazokat, kik a gonosz hatalmába kerültek. Egész falvak és városok voltak, melyekben többé nem volt hallható a betegek sóhaja és panasza, mert rajtuk áthaladva, minden beteget meggyógyított. Művei bizonyságot tettek isteni küldetéséről. Szeretet, irgalmasság és mélységes részvét nyilatkozott meg életének minden egyes cselekedetében. Szíve a könyörület bensőséges érzelmével kereste az embereket. Emberi természetet vett magára, hogy annál inkább megérthesse és megközelíthesse a mi szükségleteinket. A legszerényebb és legmegvetettebb emberek sem féltek hozzá közeledni. Még a kisgyermekek is vonzódtak hozzá. Szívesen ültek lábaihoz és térdeire; örömmel néztek kifejezésteljes arcába, mely sugárzott a szeretettől.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de azért mindig szeretettel beszélt. A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságtalan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömét nem rontotta el hiába. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Sohasem ítélt el emberi gyengeségeket, de a legkeményebben megrótta és elítélte a képmutatást, a hitetlenséget és igazságtalanságot; de ezt is könnyes szemekkel és fájdalmas hangon tette. Sírt Jeruzsálem felett, ama város felett, melyet oly nagyon szeretett, de amely mégis vonakodott elfogadni Őt, aki az út, az igazság és az élet. Bár Jeruzsálem lakói elvetették Őt, az Üdvözítőt, mégis könyörülő szeretettel tekintett reájuk. Élete az

önmegtagadás és a mások iránti gondos, aggódó szeretet élete volt. Szemében minden lélek becses volt. Miközben isteni fenségét és méltóságát állandóan megőrizte, mégis mindig a leggyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, kinek megmentését küldetésének tekintette.

Ez a Megváltó jelleme, amiként életében is megnyilatkozott. Ez az Isten jelleme is. Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg és szétáradnak az egész emberiségre. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3:16).

Krisztus azért élt, azért szenvedett és azért halt meg, hogy bennünket megváltson. A "fájdalom embere" lett, hogy bennünket örökkévaló öröm részeseivé tegyen. Isten megengedte, hogy szeretett Fia, kiben a kegyelem és igazság teljessége lakozott, leírhatatlan dicsőségű világából erre a bűnöktől megromlott és megmérgezett világra jöjjön, melyet a halál és átok homálya borít. Megengedte, hogy az Ő szerető keblét, a szent angyalok imádatát elhagyja, és helyette gyalázatot, megaláztatást és gyűlöletet, sőt még halált is szenvedjen. "Békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg" (Ésa 53:5). Lásd Őt a puszta magányában, a Gecsemánéban és a kereszten, hol Isten bűntelen Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okoz Isten és ember között. Ez volt, ami ajkait ily fájdalmas kiáltásra kényszerítette:"Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?" (Mt 27:46). A bűn felmérhetetlen terhének és a lélek Istentől való elszakadásának érzete volt az, ami Isten Fiának szívét megtörte.

Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására késztesse. Nem, nem!"Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta" érte (Jn 3:16). Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg; azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert"Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot" (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelmeiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. Jézus így szólt:"Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt" (Jn 10:17). Ezzel azt kívánja mondani: Atyám annyira szeret benneteket, hogy még engem is jobban szeret azért, mert életemet áldozom fel a ti megváltástokért; életem feláldozása által a ti képviselőtök és kezesetek lettem; bűneiteket, áthágásaitokat és vétkeiteket magamra vállaltam, miáltal Atyám kedveltje vagyok. Áldozatom által vált lehetővé, hogy Isten igazságossága megmaradjon, és a Jézusban hívő bűnös is megigazuljon.

Egyedül Isten Fia végezhette el megváltásunk művét, mert csak az egyszülött Fiú, ki az Atya kebelében volt, tudta Őt nekünk kijelenteni. Csakis Ő, ki az isteni szeretet nagyságát és mélységét önmaga is ismerte, nyilatkoztathatta ki. Krisztusnak az elesett emberiségért hozott végtelen nagy áldozatán kívül semmi sem lett volna képes méltóan kifejezni mennyei Atyánknak a bűnbe süllyedt emberiség iránti szeretetét.

"Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta." Nemcsak azt engedte meg, hogy emberek között éljen, bűneiket hordja és a kereszthalált elszenvedje, hanem teljesen a bűnbe süllyedt emberiségnek adta Őt. Krisztus saját tapasztalataiból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötelékkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért"nem szégyenli őket atyjafiainak hívni" (Zsid 2:11). Ő áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtti emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben.

Megváltásunk ára, mennyei Atyánk végtelenül nagy áldozata, aki Fia életét áldozta fel értünk, ébresszen bennünk nemes, magasztos eszményeket arra nézve, hogy mivé lehetünk Krisztus által. Midőn János, az ihletett apostol, látta a mennyei Atya szeretetének nagyságát és mélységét e veszendő világ iránt, félelemmel és imádattal telt el; és nem találva megfelelő szavakat arra, hogy e szeretet bensőséges voltát kifejezze, felszólította a világot, hogy figyelmét erre irányítsa."Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!" (1Jn 3:1). Micsoda értéket nyer ezáltal az ember! A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de Krisztus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét Isten gyermekeivé lehetnek. Az emberi természet felvételével Krisztus felemelte az elesett emberiséget, olyannyira, hogy a vele való összeköttetés által tényleg méltók lehetnek az"Isten gyermekei" elnevezésre.

Ez a szeretet páratlan! A mennyei Király gyermekeinek neveztessünk! Óh, mily becses ígéret! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát baráthoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgást is végtelenül felülmúlja!

Fejezet 2 - A bűnösnek Krisztusra van szüksége

Az ember teremtésekor nemes testi és lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megrontotta ezeket az erőket és tulajdonságokat, s a szeretet helyét az önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erejéből képtelen volt a gonosz hatalmának ellenállni. Sátán foglya lett és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve, közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már a teremtésnél meglévő tervét keresztezze, s ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. Nem riadt vissza még attól sem, hogy minden rosszat az isteni teremtés következményének tűntessen fel.

Bűntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összeköttetésben állt azzal, akiben van a“bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve” (Kol 2:3). A bűnbeesés után azonban többé nem lelte örömét az ember a szentségben, és mindinkább elrejtőzött Isten jelenléte elől. A meg nem újult szív ma is hasonló állapotban van. Miután nem él összhangban Istennel, nem is talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tudna örülni Isten jelenlétének, visszariadna a szent lények társaságától. Még ha szabadon léphetne is be a mennybe, nem volna öröm számára. Az önzetlen szeretet, amely ott uralkodik, és amely a legszorosabb összeköttetésben áll Isten végtelen szeretetével, nem találna visszhangra szívében. Gondolatai, érdekei és indokai épp az ellentétét képeznék azoknak, amelyek a menny ártatlan lakóinak szívét uralják. Zavaró hang lenne a menny összhangjában. Számára a menny a kínszenvedés lenne, vágyakozna elrejtőzni Előle, aki maga a világosság és minden öröm és boldogság központja. Istennek nem önkényes határozata zárja ki a gonoszokat a mennyből; alkalmatlanságuk folytán önmagukat zárják ki a boldog közösségből. Isten dicsősége reájuk nézve emésztő tűz lenne. Inkább választanák a pusztulást és halált, csakhogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki értük a kereszten meghalt.

Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk.“Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki” (Jób 14:4).“Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti” (Róm 8:7). Nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni. Az Üdvözítő maga mondta:“Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten

országát” (Jn 3:3). Az embernek új szívet, új vágyakat, új indokokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson. Végzetes tévedés azt hinni, hogy csak azt a jót kell bennünk tovább fejleszteni, amivel már természettől fogva rendelkezünk.“Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg” (1Kor 2:14).“Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek” (Jn 3:7). Krisztusról mondja az Írás:“őbenne vala az élet és az élet vala az emberek világossága” (Jn 1:4).“És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk” (ApCsel 4:12).

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti:“Megegyezem a törvénnyel, hogy jó”.“Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:16, 12). Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá:“...de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve” (Róm 7:14). Vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha el nem érhetett, s azért így kiáltott fel:“Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24). E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van:“Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29).

Isten Lelke ezt az igazságot számos hasonlattal világítja meg és teszi érthetővé azok számára, akik bűneik terhétől szabadulni kívánnak. Jákóbot is bűntudata terhelte, mikor testvérét, Ézsaut megcsalta, és az atyai házból menekülni volt kénytelen. Elhagyatva, kitaszítva és elszakadva mindattól, ami az életet értékessé teszi, mindenekfelett egy gondolat nehezedett lelkére a legnagyobb súllyal, az, hogy bűnei elszakították Istentől, és a menny is elhagyta őt. Szomorúságában a puszta földre feküdt le, hogy kissé pihenjen; körülötte a csendes halmok, fölötte pedig a fenséges csillagpompájában ragyogó ég. Elaludt, és csodálatos álmot látott. A földről, amelyen feküdt, létra látszott az ég kapujáig felérni, és azon az Isten angyalai jártak fel s alá; közben a dicsőség hazájából a remény és vigasz isteni üzenete hallatszott. Ilyen módon jelentetett ki Jákóbnak az a Megváltó, aki kielégítheti lelkének vágyait és szükségleteit. Örömmel és hálával látta megnyilatkozni azt az utat, melyen ő, a bűnös, ismét közösségbe juthat Istennel.

Álmának titokzatos létrája Jézust, az Üdvözítőt jelképezte, aki egyedüli közvetítő Isten és az emberek között.

Ugyanerre a hasonlatra utalt Jézus is a Náthánáellel folytatott beszélgetésében:“Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára” (Jn 1:52). A hitehagyás következtében az ember elidegenedett Istentől; a föld elszakadt a

mennytől. A köztük tátongó mélységet semmi sem hidalta át. Azonban Krisztus ismét helyreállította az ég és föld közötti összeköttetést. Áldozata áthidalta a bűn következtében keletkezett rettenetes szakadékot, úgy, hogy Isten angyalai újból kapcsolatban lehetnek az emberekkel. Krisztus újból összekapcsolja a tehetetlen, elesett és bűnös embert a végtelen hatalom Forrásával.

Hiába álmodoznak az emberiség haladásáról, hiábavaló egyeseknek az emberiség megmentésére irányuló törekvése, ha az elesett emberi nem segedelmének és reményének egyedüli forrását figyelmen kívül hagyják.“Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17). Isten nélkül nincs kiválóság vagy tökéletes jellem, és az Istenhez vezető egyedüli út: Krisztus. Ő maga mondta:“Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6).

A halálnál is erősebb az a szeretet, mellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot - az elesett emberiség megváltását szolgálja.

Óh, nézzük hittel ezt az értünk hozott áldozatot! Ismerjük el annak a fáradságnak és hosszútűrésnek nagyságát, mellyel az ég az elveszett emberiséget megváltani és ismét az atyai házba visszavezetni akarja. Erősebb indítékok és hatalmasabb közvetítők nem is működhettek volna közre. Vajon a kilátásba helyezett jutalom, a menny öröme, az angyalok társasága, Isten szeretetének és Fiának boldogító közössége, továbbá szellemi erőink növekedése és nemesedése, ne indítsanak-e arra bennünket, hogy szívünk szerető szolgálatát tökéletesen és mindörökre Teremtőnknek és Megváltónknak adjuk?!

Másrészt pedig a bűnök folytán bekövetkező istenítélet, az elkerülhetetlen megtorlás, jellemünk romlása, a végső megsemmisülés, melyekről Isten szava világosan beszámol nekünk, nem elégségesek-e arra, hogy Sátán szolgálatától visszatartsanak bennünket?

Miért ne ismerjük el Isten jóságát és hosszútűrését? Tehetett volna még többet érettünk? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre iránta, mint amellyel Ő szeretett bennünket! Használjuk fel azon kegyelmi eszközöket, melyeket Isten előrelátásából rendelt részünkre, hogy átalakuljunk az Ő képmására, visszahelyeztessünk a szolgáló angyalok társaságába, teljes összhangba és közösségbe az Atyával és a Fiúval.

Fejezet 3 - Bűnbánat

Lehet-e Isten előtt igaz az ember? Hogyan igazulhat meg a bűnös? Egyedül Krisztus által jöhetünk Istennel összhangba, szentségre. De hogyan juthatunk Krisztushoz? Bűneink tudatában ma is sokan kiáltják, az első pünkösd napján összegyűlt tömeggel együtt:“Mit cselekedjünk?”. Péter apostol első szava ez volt:“Térjetek meg!” Röviddel ezután pedig így szólt:“Bánjátok meg azért és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (ApCsel 2:37-38; 3:19).

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak a valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.

Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Sokan szomorkodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást is mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem magát a bűnt. Így panaszkodott és jajgatott Ézsau is, amikor látta, hogy elsőszülöttségi jogát örökre elvesztette. Bálám is beismerte bűnét, amikor Isten angyala kivont karddal állott útjában, mert életéért reszketett. Mégsem láthatjuk náluk az igazi bűnbánatot, a megtérést, az életelv megváltozását és a bűntől való irtózást. Miután Júdás Iskariotes Urát és Mesterét elárulta, így kiáltott fel:“Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért” (Mt 27:4).

Ezt a bűnbeismerést azonban csak a rá várakozó rettenetes kárhozat tudata és a végítélettől való rettegés csikarta ki belőle. Bűnének következményei félelemmel töltötték el, azonban arról nem olvashatunk, hogy szívet tépő szomorúsággal bánkódott volna azon, amiért Isten ártatlan Fiát elárulta és Izrael Szentjét megtagadta. Fáraó is beismerte bűneit, amíg Isten fenyítő vesszeje alatt szenvedett, de csak azért, hogy a további büntetést elkerülje; mihelyt azonban megszűntek a csapások, azonnal tovább dacolt Istennel. Ezek az emberek fájlalták ugyan a bűn következményeit, de nem bánkódtak bűnük felett.

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret felébred; a bűnös felismeri Isten törvényének mélységét és szentségét, amely Isten kormányzásának alapját képezi a mennyben és a földön. Az a világosság,“mely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), bevilágít a lélek titokzatos kamráiba és a sötétség elrejtett dolgait nyilvánvalókká teszi. Meggyőződés lesz Úrrá szívén, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik a megtisztulás után és szeretné a mennyel való összeköttetést helyreállítani.

Dávid imája, melyet bűnbeesése után mondott, megismerteti velünk a bűn feletti őszinte szomorúság lényegét. Nem látjuk, hogy bűneit elfedezi, mentegeti, vagy a

fenyegető ítélet elől menekülni igyekezett volna. Dávid látta bűneinek nagyságát, a lelkén tapadó szennyet, és átérezte vétkeinek terhét. Nemcsak bűnbocsánatért, hanem szívének megtisztításáért is könyörgött. A szentség öröme és az istennel való közösség visszaállítása után vágyakozott. Lelke érzelmeit azért ilyen szavakkal fejezte ki:

"Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott,

vétke elfedeztetett.

Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít,

és lelkében csalárdság nincsen.""Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint;

irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!

Egészen moss ki engemet az én álnokságomból,

és az én vétkeimből tisztíts ki engemet;

Mert ismerem az én bűneimet,

és az én vétkem szüntelen előttem forog...

Tisztíts meg engem izsóppal,

és tiszta leszek; moss meg engemet,

és fehérebb leszek a hónál...

Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten,

és az erős lelket újítsd meg bennem.

Ne vess el engem a te orcád elől,

és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem.

Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét,

és engedelmesség lelkével támogass engem...

Szabadíts meg engemet a vérontástól, óh Isten,

szabadításomnak Istene!

hogy harsogja nyelvem a te igazságodat" (Zsolt 32:1-2; 51:3-16).

Ily bűnbánat felette áll saját erőnknek; csak egyedül Krisztus által érhető el, aki felment a magasságba, és ajándékokat adott az embereknek.

Éppen e tekintetben tévednek sokan, és ezért nem nyerik el azt a segítséget, amelyet Krisztus nékik adni kíván. Úgy vélekednek, hogy addig nem jöhetnek Jézushoz, amíg bűnvallomást nem tettek, és hogy épp a bűnbánat egyengeti a bűnbocsánat útját. És az tényleg igaz, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot, hiszen csak a töredelmes, összetört szív érzi a Megváltó szükségességét. De vajon várakoznia kell-e a bűnösnek addig, míg levezekelt, hogy Jézushoz jöhessen? Vajon a megkívánt töredelem akadályt képezzen-e a bűnös és az Üdvözítő között?

A Biblia sehol sem tanítja, hogy a bűnösnek előbb vezekelnie kell, mielőtt Jézus hívó szavát követhetné:“Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). Egyedül Krisztustól kiáradó megváltási erő vezethet bennünket igazi bűnbánathoz.

Péter ezt a gondolatot a következő szavakkal fejezte ki az izraeliták előtt:“Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát” (ApCsel 5:31). Miként Krisztus Lelke nélkül, Aki lelkiismeretünket felébreszti, nincs őszinte bűnbánat, úgy Krisztus nélkül nincs bűnbocsánat.

Krisztus a forrása minden igaz szándéknak. Csakis Ő tud szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha bűnös voltunknak tudatára ébredünk, ez mind világos bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre.

Jézus mondotta:“Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok” (Jn 12:32). A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűneiért életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztjén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus, szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve meglágyul, elméje fogékonnyá lesz, s lelkét töredelemre készteti.

Igaz, hogy az emberek néha szégyenlik bűnös útjaikat, s hogy néhány gonosz szokást elhagynak, még mielőtt tudatában lennének annak, hogy Krisztus, szeretetével vonzza őket. Ha azonban bármikor javulni igyekszenek, komolyan vágyakozva becsületes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készteti őket. Oly befolyás, melynek még nincsenek tudatában, munkálkodik szívükön, lelkiismeretük felébred, és külső életmódjuk átalakul. S midőn Krisztus vonzza őket, hogy keresztjére tekintsenek, hogy szemléljék Őt, akit bűneik juttattak a keresztfára, akkor követni kezdik lelkiismeretük intő szavát. Nyilvánvalóvá lesz előttük életük bűnös volta és szívük makacssága. Krisztus igazsága megvilágosítja értelmüket, és így kiáltanak fel:“Vajon mi is a bűn, hogy zsákmánya megváltásáért ily nagy áldozatot kíván? Vajon mindezen szeretetre, szenvedésre és megaláztatásra szükség volt-e, hogy el ne vesszünk, hanem örök életet nyerjünk?”

A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni; de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt tövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűséges Fiának szenvedéseit okozták.

Ugyanazon isteni erő, mely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is, kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. E világ kincsei nem elégíthetik ki vágyait. Isten Lelke munkálkodik bennük, hogy oly javak után törekedjenek, melyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat; ezek: a Krisztussal való közösség, az életszentség öröme. Az Üdvözítő, látható és láthatatlan befolyásával folytonosan munkálja az emberi lelket, hogy azt a bűnnek ki nem elégítő örömeitől elvonja és a végtelen öröm forrásához juttassa, amelyet Benne elnyerhetnek. Az isteni üzenet mindazokhoz szól, akik hiába igyekszenek e világ“repedezett” kútjaiból vizet meríteni:“És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22:17).

Ti, akik teljes szívetekből jobb után vágyakoztok, mint amit e világ nyújthat, ismerjétek fel ebben a vágyban Istennek hívó szavát! Imádkozzatok igazi bűnbánatért, és kérjétek, hogy Krisztust az Ő végtelen szeretetében és tisztaságában nyilatkoztassa ki néktek. Üdvözítőnk élete tökéletes példája az isteni törvény alapelveinek: Isten és ember iránti szeretetnek. Jóságban és önzetlen szeretetben telt el élete. Csak ha Őreá nézünk, és csak ha a Megváltónak isteni fénye sugárzik ránk, ismerjük be igazán szívünk bűnös voltát.

Lehet, hogy Nikodémushoz hasonlóan mi is azzal áltatjuk magunkat, hogy erkölcsös és szennytelen életmódot folytattunk, s azt hisszük, nem szükséges Isten előtt - közönséges bűnöshöz hasonlóan - megalázkodnunk. Azonban, ha Krisztus bevilágít lelkünkbe, akkor felismerjük szívünk bűnös voltát, önző szándékainkat és Isten iránti ellenségeskedésünket, melyek életünk minden egyes cselekedetét beszennyezték. Akkor tudatára jutunk annak, hogy minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha (Ésa 64:5), hogy egyedül Krisztus vére az, amely megtisztíthat bennünket összes bűneinktől és amely szívünket az Ő képmására alakíthatja át.

Isten dicsőségének egyetlen sugara, Krisztus tisztaságának egyetlen visszfénye, amely lelkünkön áthatol, kimutat minden szennyes foltot, és feltárja az emberi jellem fogyatékosságait és elfajulásait. Feltűnteti a mi emberi hibáinkat és gyengeségeinket, szentségtelen kívánságainkat és vágyainkat, szívünk hűtlenségét és ajkunk tisztátalanságát. Napfényre kerül a bűnös hűtlensége, hogy áthágta Isten szent törvényét. Isten Lelkének intő befolyása megtöri büszkeségét és megalázza. A bűnös megutálja önmagát, ha Krisztus szeplőtlen, tiszta jellemét szemléli.

Midőn Dániel próféta látta Isten dicsőségét, mely a mennyei küldöttet körülvette, saját gyengeségének és tökéletlenségének érzete leigázta őt. Hogy milyen hatással volt rá ez a csodálatos jelenet, azt a következő szavakkal írja le:“És én egyedül hagyattam, és látám

ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula, és odalőn minden erőm" (Dán 10:8). Az ily módon érintet szív meggyűlöli az önzést, az önimádatot, és Krisztus igazságának segedelmével olyan szívbeli tisztaságra törekszik, amely Isten törvényeivel és Krisztus jellemével összhangban van.

Pál apostol mondja:"A törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam" (Fil 3:6), amennyire természetesen külső cselekedetek tekintetbe jöhettek. Azonban mikor a törvény lelki jellegét és benső jelentőségét is megértette, tudatára ébredt bűnös voltának. A törvény betűit tekintve, ahogy ezt az emberek általában teszik, az apostol tartózkodott a bűntől; azonban mikor bepillantott a törvény szent tanításainak mélységébe, és önmagát is meglátta, úgy, ahogy Isten ismerte őt, mélyen megalázkodott, és beismerte bűneit:"Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövetelével felelevenedék a bűn, én pedig meghalék" (Róm 7:9-10). Mikor a törvény lelki lényegét helyesen felismerte, a bűn valódi félelmetességében mutatkozott előtte, és büszkesége eltűnt.

Isten nem tekint minden bűnt egyenlően nagynak, hanem fokozatuk szerint, miként az emberek is, megkülönbözteti azokat; azonban ha valamelyik bűn még oly jelentéktelennek látszik is az emberek szemében, Isten szemében egyetlen bűn sem csekély. Az emberi ítélet tökéletlen és részrehajló; Isten azonban a valóságnak megfelelően mérlegeli a dolgokat. Az iszákost például megvetik, és azt mondják, hogy bűnei kizárják az égből; azonban mily sokszor dorgálás nélkül hagyják a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és az irigységet. Holott Isten szemében ezek a bűnök különösen bántóak, mert ezek a legélesebb ellentétben állnak irgalmas jellemével és azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világ légköre. Aki durva bűnbe esett, érzi annak gyalázatát és szégyenét, és érzi, hogy Krisztus kegyelmére szorul, de a fennhéjázó és gőgös ember semmi szükséget nem érez, és elzárja szívét Krisztus és azon végtelen áldások elől, melyeket egyedül ő adhat.

A szegény vámszedő, aki így imádkozott:"Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!" (Lk 18:13), nagyon gonosznak tekinthette magát, és mások szintén ily színben látták; de beismerte nyomorát és ínségét. Bűneinek és gyalázatának terhét Isten elé vitte, és bocsánatért esedezett. Szíve tárva volt, hogy Isten Lelke elvégezhesse benne kegyelmi munkáját és megszabadítsa a bűn hatalmától. A büszke és önigazult farizeus imája ellenben azt mutatta, hogy szíve zárva volt a Szentlélek befolyása előtt. Miután Istentől eltávolodott, fogalma sem volt arról, hogy az isteni tökéletességhez és szentséghez viszonyítva, mily szennyes volt saját jelleme. Mivel semmi szükséget nem érzett, nem is nyert el semmit.

Ha látjuk bűnösségünket, egyetlen percet se várjunk, hogy magunkat megjavítsuk. Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. De vajon saját erődből megjavulhatsz-e?"Majd ha meg tudja változtatni bőrét a néger, vagy foltjait a párduc, akkor tudtok ti is jót tenni, úgy megtanultátok a rosszat!" (Jer 13:23 - új prot. ford.).

Egyedül Istennél van számunkra segítség. Ne várjunk erősebb hitre, kedvezőbb alkalmakra vagy szentebb jellemre!

Saját erőnkből semmit sem érhetünk el. Amint vagyunk, úgy kell Krisztushoz mennünk.

Azonban rettenetesen csalódnak azok, akik azt hiszik, hogy Isten végtelen szeretetében és irgalmában olyanokat is üdvözít, akik kegyelmét visszautasítják. Csakis a kereszt fényében ismerhetjük fel a bűn iszonyatos voltát. Emberek, akik azt állítják, hogy Isten kegyelme nagyobb annál, semhogy a bűnöst kitaszítsa, tekintsenek fel a Golgotára. Az emberiség megváltásának más módja nem volt; a keresztfán bemutatott áldozat nélkül az emberiség sohasem szabadulhatott volna meg a bűnnek beszennyező hatalmától és soha többé nem léphetett volna szent lényekkel közösségbe. Enélkül nem válhattak volna a lelki élet részeseivé sem. Ezért vette Krisztus magára az engedetlenek bűnét, és szenvedett helyettük. Isten Fiának szeretete, szenvedése és halála bizonyítják a bűn rettenetes nagyságát; megértetik velünk, hogy nincs más menekvés a bűn hatalmából, és nincs más reményünk a magasabb rendű életre, csak ha Krisztusnak engedelmeskedünk.

Megtéretlen emberek néha azzal mentegetik magukat, hogy Krisztus állítólagos követőiről így nyilatkoznak:“Én is vagyok olyan jó, mint ők. Az ő életük sem önmegtagadóbb, becsületesebb, mértékletesebb, mint az enyém.” Ily módon mások hibáival mentik saját bűneiket, mulasztásaikat. Ámde mások bűnei és fogyatékosságai senkit sem mentenek fel, mert az Úr nem tévelygő emberi mintaképet adott minékünk. Isten tökéletes Fia adatott nékünk példaképül, és azok, akik a hitvalló keresztények hibái és gyengeségei miatt panaszkodnak, mutassanak maguk jobb életet, nemesebb példát. Ha olyan jól tudják, hogy az igaz kereszténynek milyennek kellene lennie, nem nagyobb-e ezáltal a saját bűnük? Tudják, hogy mi a helyes, de mégsem követik.

Őrizkedjetek a hosszas habozástól! Ne mulasszátok el a bűneitekből való megtérést, hanem keressétek Jézust, s a szív tisztaságát! Ebben a tekintetben ezrek, tízezrek hibáztak, helyre nem hozhatóan, örök vesztükre. Nem akarok sokat beszélni az emberi élet rövidségéről és bizonytalanságáról, de van egy borzalmas veszedelem - olyan veszedelem, melyet sajnos nem értenek meg kellőképpen -: ha késlekedünk a Szentlélek szavára hallgatni, és inkább tovább folytatjuk a bűnös életet. Mert valóságban a halogatás ezt jelenti. A legkisebb bűn elkövetése is azzal a veszedelemmel járhat, hogy az örök üdvösséget elveszíthetjük miatta. Amit mi nem győzünk le, az bennünket győz le és megsemmisülésünket idézi elő.

Ádám és Éva azzal igyekeztek lelkiismeretüket megnyugtatni, hogy oly csekély dolog, mint enni a tiltott fa gyümölcséből, nem vonhat oly rettenetes következményeket maga után, mint amilyeneket Isten kijelentett. Azonban e jelentéktelennek tűnő dolog Isten megváltoztathatatlan, szent törvényének áthágása volt; elválasztotta az embert Istentől, és

rázúdította a világra a halál és kimondhatatlan nyomor áradatát. Évezredek óta állandóan fájdalom és jajkiáltás száll fel a földről; és az ember engedetlensége folytán az egész teremtés nyög és sóhajtozik fájdalmában. Maga a menny is megérezte ennek az istenellenes lázadásnak hatását. Golgota képezi emlékkövét annak a csodálatos engesztelő áldozatnak, melyet megkövetelt az isteni törvény áthágása. Ne tekintsük a bűnt soha csekély és jelentéktelen dolognak!

A parancsolatok minden egyes áthágása Krisztus kegyelmének megvetése és elhanyagolása következményeiben visszahat mireánk; megkeményíti szívünket, meggyengíti akaratunkat, elhomályosítja értelmünket, és nem csak hajlamunk, hanem képességünk is csökken, hogy a Szentlélek szeretettel hívó szavát követhessük.

Sokan azzal a gondolattal akarják megnyugtatni felébredt lelkiismeretüket, hogy gonosz útjaikat bármikor megváltoztathatják. Úgy vélik, hogy a kegyelmi meghívást nem kell oly komolyan venni, hiszen mindig újból és újból figyelmezteti őket. Azt hiszik, hogyha bár a kegyelem Lelkét megvetették és befolyásukkal Sátán oldalára álltak, elégséges, ha a végső pillanatban megváltoztatják életüket. De ezt nem oly könnyű megtenni. Egész élettapasztalatuk és nevelésük úgy alakította jellemüket, hogy többé aligha támad az a kívánságuk, hogy Krisztushoz hasonlókká legyenek.

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápoltunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium minden erejével, befolyásával szemben. Minden bűnös élvezet elidegeníti a lelket Istentől. Az az ember, aki az isteni igazságok irányában hitetlen makacsságot és közömbösséget mutat, csak azt fogja majd aratni, amit vetett. Az egész Bibliában nem találunk komolyabb figyelmeztetést a bűnnel való játék ellen, mint ezt, hogy a bűnös“saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5:22).

Krisztus mindig kész bennünket bűneinktől megszabadítani, de akaratunkat sohasem kényszeríti. Ám, ha állandó vétkezés folytán akaratunk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabaddá lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még érettünk? Ha Isten szeretetét makacsul visszautasítjuk, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói.“Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja” (2Kor 6:2).“Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket” (Zsid 3:7-8).

“Mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1Sám 16:7) - az emberi szívet, amelyben váltakozik az öröm és fájdalom; azt a tévelygő és szeszélyes szívet, amely oly sok tisztátalanságnak és képmutatásnak tanyája. Isten jól ismeri a szív indokait, céljait és szándékait. Menjetek Őhozzá a ti szennyes, tisztátalan szívetekkel, tárjátok ki azt az Ő mindent látó szemei előtt, és kiáltsatok fel együtt a zsoltáríróval:“Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139:23-24).

Sokan elfogadják az ésszerűség vallását, a kegyesség külső formáit anélkül, hogy szívüket megtisztítanák. A mi imánk legyen:“Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51:12). Legyetek őszinték önmagatokhoz!

Legyetek olyan komolyak és kitartóak, mintha a földi életetek ettől függne! Ez oly fontos kérdés, melyet Isten és önmagatok között rendeznetek kell, mégpedig az egész örökkévalóságra. Csalárd reménynek örök halál lesz a következménye.

Olvassátok és kutassátok imával a Szentírást! Ez megmutatja néktek Isten törvényében és Krisztus életében az életszentség fenséges alapelveit,“amely nélkül senki sem látja meg az Urat” (Zsid 12:14). Meggyőz benneteket bűneitekről, de a megváltás útját is kijelenti néktek. Kövessétek, mert általa Isten szól hozzátok!

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha bűneitek nagyságát és valódi állapototokat felismeritek! Krisztus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem - óh mily túláradó szeretet! - Isten volt az, aki Krisztusban“megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A legbensőbb szeretettel fáradozik, hogy eltévelyedett gyermekeinek szívét megnyerje. Földi szülők sem lehetnek oly türelmesek, elnézők, gyermekeik hibái és gyengéi iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, kiket megmenteni kíván. Senki sem tudott volna bensőségesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkakról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről.

Ha Sátán az súgja néktek, hogy igen bűnösök vagytok, tekintsetek fel Megváltótokra, és beszéljetek érdemeiről; segedelmet egyedül az ő világosságában lelhettek. Ismerjétek be bűneiteket, de kiáltsátok a gonosz felé:“Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket...” (1Tim 1:15), s hogy e kimondhatatlan szeretet által ti is megmenekülhettek. Jézus egyszer kérdést intézett Simonhoz, két adósra nézve. Az egyik kisebb a másik pedig nagyobb összeggel tartozott urának, de ez mindkettőnek elengedte az adósságot. Jézus megkérdezte Simont, vajon a két adós közül melyik szereti jobban urát? Simon így felelt:“Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett el”(Lk 7:43).

Mindnyájan súlyosan vétkeztünk, de Krisztus azért halt meg, hogy mi bűnbocsánatban részesüljünk. Áldozatának érdemei elégségesek arra, hogy az Atyának bemutathassa. Akiknek legtöbbet bocsátott meg, azok legjobban fogják Őt szeretni, s azok állanak legközelebb trónjához, hogy Őt végtelen szeretetéért és áldozatáért magasztalják és dicsőítsék. Aki felismeri Isten szeretetét, igazán megérti a bűn nagyságát és horderejét. Ha megmentőnknek felénk nyújtott kezére tekintünk, ha megértjük azon végtelen áldozat nagyságát, melyet Krisztus érettünk bemutatott, akkor szívünk a szeretet, a hála érzelmeiben fog felolvadni.

Fejezet 4 - Bűnvallomás

“Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld 28:13). Egyszerűek, igazak és ésszerűek azok a feltételek, melyek alapján Isten kegyelmét elnyerhetjük. Isten nem kíván tőlünk méltatlan vagy lehetetlen dolgokat, hogy bocsánatban részesülhessünk. Nem szükséges hosszú és fáradságos zarándoklásokat végeznünk, sem fájdalmas önkínzásoknak alávetnünk magunkat, hogy lelkünket a menny és föld Teremtőjének beajánljuk, hogy ily módon bűneinket levezekeljük; aki bűnét bevallja és elhagyja: kegyelmet nyer.

Az apostol a következőket írja:“Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5:16). Valljátok meg Istennek, aki egyedül bocsáthatja meg azokat; hibáitokat pedig egymásnak. Ha barátodat vagy szomszédodat megbántottad, be kell előtte ismerned igazságtalanságodat, és neki is legszentebb kötelessége teljes szívből megbocsátani. Ezután Istenhez is bocsánatért kell esedezned, mert testvéred, akit megbántottál, Istennek tulajdona, és mikor megsértetted, egyúttal Isten ellen is vétkeztél, aki az ő Teremtője és Megváltója. Az ilyen ügy egyedüli Közvetítőnk, a nagy főpap elé kerül, aki“megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15). Ő részvéttel van gyengeségeink iránt, és összes bűnös hajlamainkból kigyógyíthat bennünket.

Azok, akik nem alázták meg magukat Isten előtt, bűneiket beismerve, még nem teljesítették a bűnbocsánat legelső feltételét sem. Ha még nem éreztük azt az igazi bűnbánatot, melyet még soha senki meg nem bánt, ha bűneinket még nem vallottuk be a megtört szív alázatosságával, töredelmével, és nem fordultunk el tőle borzalommal, akkor még sohasem törekedtünk komolyan bűneink bocsánatára. Ha még sohasem kerestük őszintén az Istennel való megbékélést, nem is találhattuk azt meg. Ha mind ez ideig nem nyertünk bűnbocsánatot, annak egyedüli okát abban kell keresnünk, hogy nem voltunk hajlandók szívünket megalázni és alkalmazkodni az Isten Igéjében foglalt feltételekhez. A Szentírás útba igazít és felvilágosít bennünket e tekintetben. Bűneink megvallása akár nyilvánosan, akár pedig titokban sohase történjen kényszerből, hanem önkéntes és őszinte legyen; ám semmi esetre sem könnyelmű és gondatlan módon. Sohase kényszerítsük bűnvallomásra azt, aki még nincs tudatában a bűn rettenetes horderejének és lényegének. Ha a bűnvallomás szívünk bensejéből fakad, úgy megtalálja az utat Isten kegyelmi trónjához. A zsoltáríró a következőképp fejezi ezt ki:“Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket” (Zsolt 34:19).

Az őszinte bűnvallomásnak mindig sajátos jellege van, és személyes bűnöket ismer be. Ezek lehetnek oly természetűek, hogy egyedül Istennek kell bevallani, vagy pedig olyanok, hogy általuk embertársainknak ártottunk, és ezért tőlük kell kérnünk bocsánatot. Avagy nyilvános természetűek, s akkor nyilvánosan is be kell azokat ismernünk. De

minden beismerés határozott és tárgyilagos legyen, és azokra vonatkozzék, melyeket elkövettünk.

Sámuel idejében Izrael fiai eltávolodtak Istentől. Viselték is bűnük következményeit, mert nem hitték, hogy Isten gondviselése, ereje és bölcsessége intézi a népek sorsát; mert nem bíztak hatalmában, mellyel művét megvédelmezheti és elvégezheti. Elfordultak a világmindenség hatalmas Uralkodójától, és olyan kormányzatot kívántak, amilyennel a körülöttük lakó népek bírtak. Még mielőtt elveszített békéjüket visszanyerték volna, nyilvánosan beismerték bűnüket a következő szavakkal:“Minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak” (1Sám 12:19). Éppen ez a bűn volt az, amelyet be kellett ismerniük. Hálátlanságuk, mely őket Istentől elválasztotta, súlyos teher gyanánt nehezedett szívükre.

Bűnvallomást, őszinte bűnbánat és javulás nélkül Isten nem fogad el. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami Istent sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják kötelességeinket:“Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét” (Ésa 1:16-17).“...a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz... Az én parancsolatimban jár és törvényemet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él” (Ez 18:7-9). Pál apostol így írja le a bűnbánat munkáját:“Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen nagy buzgóságot keltett tibennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánkozást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban” (2Kor 7:11).

Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének fogyatkozásait felismerni; nem látja be vétkeinek rettenetes horderejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy sok tekintetben elvakult bűneivel szemben. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentegetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha dorgálás éri.

Miután Ádám és Éva a tiltott gyümölcsből ettek, szégyen és ijedtség töltötte el szívüket. Első gondolatuk az volt, hogy miként mentegessék magukat, és hogyan menekülhetnek meg az őket fenyegető halálbüntetéstől. Amikor Isten felelősségre vonta őket, Ádám részben Istenre, részben pedig feleségére igyekezett a bűnt hárítani:“Az asszony, akit mellém adtál..., ő ada nékem arról a fáról, úgy evém.” Az asszony viszont a kígyót tette felelőssé:“A kígyó ámított el engem, úgy evém” (1Móz 3:12-13). Mentegetőzésük magában foglalta a következő kérdéseket: Vajon miért teremtetted a kígyót? Vajon miért engedted be a paradicsomba? Ezáltal Istent akarták a bűnbeesésért felelőssé tenni. Minden önigazultság a hazugság atyjától ered és megnyilvánul Ádám

minden fiában és leányában. Az ilyen kijelentéseket nem a Szentlélek sugalmazza, és azért nem is tetszenek Istennek. Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magára vegye, és hogy minden csalás és képmutatás nélkül beismerje. A szegény vámoshoz hasonlóan, ki szemeit nem merte az égre felemelni, az igazi bűnbánó így kiált fel:“Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” (Lk 18:13). Mindazok, akik így ismerik be bűneiket, bocsánatot nyernek és megigazulnak, mert Krisztus kiontott vérének érdemével fog értünk könyörögni.

A megtérésnek és megalázkodásnak azon őszinte példái, melyek Isten Igéjében foglaltatnak, olyan bűnvalló lelkületet nyilatkoztatnak ki előttünk, amelyben nincs mentegetődzés vagy önigazultság. Pál apostol sem takargatja, szépíti vagy kisebbíti bűneit, hanem inkább a legsötétebb színekben rajzolja azokat, mondván:“A szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is” (ApCsel 26:10-11). Nem habozott nyíltan kijelenteni:“Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én” (1Tim 1:15).

Csak az őszinte bűnbánattal teljes, alázatos és megtört szív tudja Isten szeretetét és a golgotai áldozat nagyságát valamennyire értékelni. Ahogyan a gyermek szerető atyja előtt beismeri bűnét, ugyanígy ismeri be az őszintén bánkódó lélek is vétkeit Isten előtt. Meg van írva:“Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9).

Fejezet 5 - Odaadás

Isten megígérte:“Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13).

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, mely Isten képmását kialakítja. Bűnös természetünk elidegenített bennünket Istentől. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat:“Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt” (Ef 2:1).“Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség” (Ésa 1:5-6). Sátán tőrében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, azért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek.

A saját énünk elleni küzdelem a leghatalmasabb harc, amelyet meg kell vívnunk. Énünket átengedni, alárendelni mindent Isten akaratának: küzdelembe kerül, de a léleknek engedelmeskednie kell Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna.

Isten kormányzata nem alapszik vak alárendelésen és oktalan korlátozásokon, habár Sátán így szeretné feltűntetni. Nem, ... sőt értelmünkre és lelkiismeretünkre hivatkozik:“No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr” (Ésa 1:18). Így hangzik az Alkotónak teremtményeihez intézett meghívása; Isten nem akarja teremtményeit kényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. A kierőszakolt engedelmesség akadályozhatná az értelem és jellem fejlődését; és géppé alacsonyítana le bennünket. Nem ez a Teremtő szándéka. Az Ő vágya az, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadván magunkat neki, akaratát bennünk munkálhassa. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk-e?

Midőn átadjuk magunkat Istennek, természetesen mindazt fel kell adnunk, ami elválasztana Tőle bennünket. Azért mondotta a Megváltó:“Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:33). Mindazt el kell hagynunk és fel kell adnunk, ami szívünket elvonhatja Istentől. A gazdagság sok ember bálványa. A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya az az aranylánc, amely Sátánhoz kötözi őket. Gondtalan, kényelmes és felelősség nélküli élet, rang és méltóság szintén oly bálványok, melyeket sokan imádnak. Azonban szét kell törnünk a rabszolgaság eme bilincseit. Nem lehetünk félig Istené, félig pedig a világé. Nem vagyunk Istennek a gyermekei, ha nem vagyunk teljesen azok. Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Istent szolgálják, de mégis saját erejükből akarják parancsolatait megtartani, jellemüket

átalakítani és üdvösségüket biztosítani. Szívüket nem készteti Krisztus szeretetének mélységes tudata, hanem azért igyekeznek az Istentől rájuk bízott keresztényi kötelességeket teljesíteni, hogy a mennyet kiérdemeljék. Ily vallásnak nincs semmi értéke. Ha azonban Krisztus vonult be szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őreá tekintünk, megfeledkezünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyében éreztük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, mily fokig szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legalsó fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan élénk érdeklődéssel viseltetünk iránta, amely teljesen megfelel a kilátásba helyezett dicsőségnek. A Krisztusról való vallástétel, iránta való mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgai járom.

Azt hisszük talán, hogy igen nagy áldozat mindent felajánlani az Úrnak? Tegye fel mindenki ezt a kérdést:“Mit adott Krisztus érettem?” Életét, szeretetét és szenvedéseit - mindent feláldozott Istennek Fia a mi megváltásunk érdekében. Lehetséges-e, hogy ilyen végtelen szeretet méltatlan tárgyai, szívünket távol tartsuk Tőle? Életünk minden egyes pillanatában az Ő kegyelmi áldásait élvezzük; épp ezért nem vagyunk képesek teljesen megérteni azt a mélységes tudatlanságot és kimondhatatlan nyomort, amelyből kimentett bennünket. Vajon feltekintünk-e hozzá, kit a mi bűneink juttattak a keresztre, úgy, hogy készakarva lekicsinyeljük végtelen áldozatát és szeretetét? Látva a dicsőség Urának ezen mély megaláztatását, vajon zúgolódhatunk-e azért, hogy csak küzdelmek és önmegtagadás által nyerhetünk életet?

Sok büszke szív kérdezi: “Miért kell megalázkodnom és vezekelnem, mielőtt Isten gyermekévé lennék?” Én Krisztushoz utasítalak benneteket! Ő teljesen ártatlan volt, sőt mi több, Ő volt a menny Fejedelme, aki azért jött e világra, hogy a bűnös emberiséget megmenthesse a haláltól:“mivelhogy életét halálra adta... és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:12).

Vajon mit áldozunk fel, ha mindjárt mindenünket is odaadjuk? Egy bűnöktől beszennyezett szívet, hogy azt Krisztus saját vérével megtisztítsa és kimondhatatlan szeretetével megváltsa. És az emberek mégis nehéznek tartják, hogy mindent feladjanak. Óh, szégyellem, ha erről beszélni hallok; óh, szégyen erről írni is!

Isten nem kívánja, hogy azt adjuk fel, ami javunkra szolgál, hiszen minden egyes cselekedetében csupán gyermekeinek jólétét tartja szem előtt. Vajha mindazok, akik még nem döntöttek Krisztus mellett, felismernék, hogy Ő sokkal becsesebb és magasabb adományokat adhat nékik, mint amilyeneket ők maguk keresnek! Az ember önmaga ellen követi el a legnagyobb igazságtalanságot, ha Isten akarata ellenére cselekszik és

gondolkozik. Igaz örömet nem találhatunk a tilos utakon, melyeket Ő tiltott meg, aki jól tudja, mi válik javunkra, és aki övéinek csak javát akarja. A bűn útja a nyomornak és pusztulásnak útja.

Nagy tévedés azt hinni, hogy Isten szívesen látja gyermekei szenvedését. Az egész mennyet érdekli az ember boldogsága. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elől sem zárja el az öröm útjait. Csak azt kívánja, hogy azokat az élvezeteket kerüljük, melyek szenvedéseket és keserű csalódásokat okoznak, melyek életünket szerencsétlenné teszik, s végül a boldogság és a menny kapuját is elzárják előlünk. A világ Megváltója elfogadja az embereket úgy, ahogy vannak, minden vágyukkal, gyengeségükkel és tökéletlenségükkel együtt. Szent vérével nemcsak bűneinktől megtisztítani és megváltani akar bennünket, hanem mindazok forró vágyát is ki akarja elégíteni, akik készségesen felveszik magukra igáját és hordozzák az Ő terhét. Békét és nyugalmat kíván nyújtani mindazoknak, akik az élet kenyeréért jönnek Hozzá. Csupán oly kötelességeket hárít ránk, melyek földi lépteinket az áldások magaslatai felé irányítják, amelyekre az engedetlenek sohasem juthatnak el. Az igazi örömteljes élet abból áll, hogy Krisztus, a dicsőség reménye bennünk kialakuljon. Sokan kérdik:“Hogy adhatom át magamat teljesen Istennek?” Kívánnád átadni magad; de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérjed, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid fövényre vannak építve; gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmaid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, csüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Azonban ne ess kétségbe! Amit meg kell értened, az: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgáld. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul s gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat Istennek alárendeljék. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni!

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hitnek életét élni!

Fejezet 6 - Hit és elfogadás

Mihelyt a Szentlélek munkája felébreszti lelkiismeretünket, azonnal megértjük a bűn horderejét és gonoszságát; irtózattal telünk el iránta. Arra a meggyőződésre jutunk, hogy a bűn választott el bennünket Istentől, és hogy a gonosz hatalmába és rabszolgaságába kerültünk. Minél inkább igyekszünk menekülni, annál inkább tudatára ébredünk tehetetlenségünknek. Indítékaink szennyesek, és szívünk tisztátalan. Észrevesszük, hogy életünk önzéssel és bűnnel telt. Bűnbocsánat, megtisztulás és szabadulás után vágyakozunk. Ugyan mit is tehetünk, hogy összhangba jussunk Istennel, és átalakuljunk az Ő hasonlatosságára?

Békességre, mennyei bűnbocsánatra, szívbeli békére és szeretetre van szükségünk. Pénzzel, értelemmel és bölcsességgel ez meg nem szerezhető; sohasem remélheted, hogy saját erőddel elérheted. Ámde Isten kegyelméből ajánlja fel nekünk:“pénz nélkül és ingyen”(Ésa 55:1). Elnyerhetjük, csak ki kell nyújtani értük kezünket. Így szól az Úr:“Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ésa 1:18).“És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek” (Ez 36:26).

Bevallottuk bűneinket, és elhatároztuk, hogy Istennel új életet kezdünk. Menjünk hozzá, és kérjük, hogy törölje el vétkeinket, és új szívet ajándékozzon nékünk. Azután higgyük el, hogy kérésünket teljesíti, mivel megígérte. Jézus is azt tanította, hogy az Istentől megígért javakat azonnal tulajdonunknak tekinthetjük, mihelyt hitben elfogadjuk azokat. Jézus akkor gyógyította meg az embereket betegségeikből és bajaikból, amikor hittek csodatévő hatalmában; segített rajtuk látható dolgokban, és ezáltal bizalmat ébresztett bennük a láthatatlanra vonatkozólag, s így megtanultak hinni bűnöket megbocsátó hatalmában. Ez vált teljesen nyilvánvalóvá a gutaütött meggyógyításánál: Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek):“Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza” (Mt 9:6). János evangélista is a következő szavakkal szól Jézus csodáiról:“Ezek pedig (a csodák és jelek) azért írattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:31).

A Biblia azon egyszerű szavaiból, melyekkel elbeszéli, miképpen gyógyította meg Jézus a betegeket, megtanulhatjuk azt, hogy miképpen kell a Megváltóban hinnünk, hogy bűneink bocsánatát elnyerhessük. Lássuk csak a bethesdai gutaütött történetét! A szegény, szenvedő ember teljesen tehetetlen volt; 38 év óta nem mozgatta lábait. Az Üdvözítő mégis így szól hozzá:“Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat, és járj.” Méltán mondhatta volna a beteg:“Uram, ha akarsz, meggyógyíthatsz engem, és akkor követem szavaidat”; de mégsem mondta ezt, mert hitt Jézus szavainak, hitte, hogy egészséges lett és azonnal

felemelkedett fekhelyéről. Felállt, akart tovamenni... és tényleg tudott is! Krisztus utasításait követte, és Isten adta az erőt. Teljesen meggyógyult.

Hasonló a mi helyzetünk is. Régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnkből nem szentelődhetünk meg. Isten azonban ígéri, hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisszük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk magunkat Istennek. Akarunk Neki szolgálni. Mihelyt ezt cselekesszük, azonnal teljesíti Ő is ígéretét. Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink megbocsáttattak és megtisztulunk, a gutaütötthöz hasonlóan mi is meggyógyulunk összes bűneinkből és betegségeinkből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.

Ne várj addig, amíg érezni fogod, hogy meggyógyultál, hanem mondd:“Hiszem, hogy így van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte.”

Jézus szavai így hangzanak:“Amit könyörgéstekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek” (Mk 11:24). Csak egyetlen feltétele van ezen ígéretnek: Hogy

Isten akarata szerint kérjük. Mivel pedig Isten akarata az, hogy bűneinkből megtisztítson, hogy az Ő gyermekeivé tegyen, és hogy képessé tegyen szent életet élni, így tehát kérhetjük ezen áldásokat, és hihetjük, hogy el is nyerjük; sőt már meg is köszönhetjük Istennek azokat. Kiváltságunk, hogy Jézus elé lépjünk és bűneinktől megtisztuljunk, hogy szégyen és lelkiismeretfurdalás nélkül megállhassunk a törvény előtt.“Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1).

Többé tehát nem vagytok a magatokéi, mert igen becses áron vétettetek meg.“Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren... a Krisztusén” (1Pt 1:18-19). Ezen egyszerű tény által, hogy Istenben hiszünk, a Szentlélek új életet szül szívünkben. Mint gyermekek, beleszületünk Isten családjába, és az Örökkévaló úgy szeret bennünket, ahogyan Fiát szereti.

Nos, ha Jézusnak adtátok át magatokat, ne vonuljatok vissza és ne távolodjatok el tőle, hanem mondjátok napról napra:“Én Krisztusé vagyok, teljesen neki adtam magamat.” Kérjétek, hogy Lelkét adja néktek, és hogy kegyelmében megtartson benneteket! Valamint az Istenben való hit és néki való teljes odaadás által lehettek gyermekeivé, hasonlóképpen egész életeteknek bele kell olvadni az Ő életébe. Az apostol figyelmeztetése így szól:“Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne” (Kol 2:6).

Egyesek úgy vélekednek, hogy előbb bizonyos próbaidőt kell kiállniuk, melyben bizonyságát adják annak, hogy teljesen megváltoznak, s csak azután kérhetik az áldásokat,

holott most azonnal igényelhetik azokat. Krisztus kegyelmére és Lelkére van szükségünk, hogy gyengeségünkben segíthessen, különben nem tudunk ellenállni a bűnöknek. Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz. Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábaihoz borulhatunk.

Szeretetének karjaival átölel, sebeinket bekötözi és minden tisztátalanságunktól megtisztít, mert ebben gyönyörködik.

Jézus mindenkinek személyesen, egyénileg megbocsát; éppen ebben kételkednek sokan. Ezek Istent nem fogják szavánál. A legfelségesebb kiváltsága mindazoknak, akik a szükséges feltételeket teljesítik, hogy bűneik bocsánatának teljes tudatában legyenek. Ne kételkedj abban, hogy Isten ezen ígéreteibe téged is belefoglalt! Ez minden őszinte bűnbánóra vonatkozik. Krisztusban erőt és kegyelmet nyerhetünk, melyet Isten szolgálattévő angyalai minden egyes hívő léleknek készek vinni! Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, ki érte meghalt, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és megszentelődést. El akarja rólunk távolítani a bűnöktől beszennyezett ruhát, és az igazság fehér ruháit adja nékünk. Nem kívánhatja a bűnösök halálát, hanem hogy megtérjenek és éljenek.

Isten nem úgy bánik velünk, mint mi halandók bánunk egymással. Az Ő gondolatai az irgalom, a szeretet és a kegyelem gondolatai. Így szól: “Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban” (Ésa 55:7).“Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak” (Ésa 44:22). “Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg azért és éljetek!” (Ez 18:32). Sátán mindig készen áll arra, hogy megfosszon bennünket a remény és a világosság utolsó sugaraitól is, de ezt ne engedd meg néki. Ne hallgass a kísértőre, hanem kiáltsd feléje: Jézus meghalt értem, hogy éljek! Szeret engem és nem akarja, hogy elvesszek. Mennyei Atyám irgalmas; s bár szeretetével visszaéltem, áldását eltékozoltam, mégis hozzámegyek, és ezt mondom neki:“Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!” (Lk 15:18-19). A példázat megmutatja nekünk a visszatérő tékozló fiú fogadtatását is:“Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt” (Lk 15:20).

Ez a rendkívül megható példázat megközelítőleg sem fejezi ki mennyei Atyánk végtelen irgalmasságát. Az Úr kijelenti prófétája által: “...mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat”(Jer 31:3). Mialatt a bűnös még távol van az atyai háztól, miközben még a bűnök országában pazarolja el javait, az atyai szív már feltárul előtte. Az Istenhez való visszatérés minden ébredező vágya: a

Szentlélek gyengéd, figyelmeztető szava, amely az elveszett vándort az Atya szerető szívéhez vonja.

Vajon kételkedhetünk-e még, a Biblia becses ígéretei ellenére is? Hihetjük-e azt, hogy Isten megakadályozza a megtérő és bűneiket elhagyni akaró szegény bűnösöket, hogy bűnbánóan lábaihoz boruljanak? Félre az ilyen gondolatokkal! Semmi sem károsabb lelkünkre nézve, mintha a mennyei Atyánkról ilyen fogalmaink vannak. Igaz ugyan, hogy gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst, és önmagát adta Krisztusban, hogy mindnyájan, akik akarunk, megmeneküljünk és az örök dicsőség részeseivé lehessünk. Vajon szólhatott volna-e hozzánk meggyőzőbben és szívélyesebben, mint a következő szavakkal:“Elfeledkezhetik-e az anya a gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem” (Ésa 49:15).

Óh te kételkedő, te csüggedő, tekints Őreá! Jézus él, és közbenjár érted. Köszönd meg Istennek, amiért Fiát ajándékozta néked, és kérd, hogy ne hiába halt légyen meg érted! Ma is szól hozzád a Szentlélek, és meghív téged. Jöjj Jézushoz teljes szíveddel, s akkor áldásait is tapasztalni fogod.

Az ígéretek olvasásánál figyeld meg, hogy azokból kimondhatatlan szeretet és irgalom árad ki. Az atyai szív leírhatatlan szeretettel hajolt le a bűnösökhöz.“Akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint” (Ef 1:7). Csak hidd erősen, hogy Isten megsegít, és isteni képmását ismét visszaállítja benned! Ha közeledsz hozzá, ha bevallod néki bűneidet, ha azokat megbánod és elhagyod, akkor Ő is közeledik hozzád isteni szeretetével és bocsánatával.

Fejezet 7 - A tanítványság próbaköve

"Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden"(2Kor 5:17).

Előfordulhat, hogy az ember nem emlékszik pontosan megtérésének helyére és idejére, és a vele összefüggésben lévő körülményekre, de ez a tény még nem igazolja, hogy az illető megtéretlen. Krisztus így szólt Nikodémushoz:"A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született"(Jn 3:8). Bár a szél láthatatlan, hatása mégis látható és érezhető; ilyen a Szentléleknek az emberi szívre gyakorolt hatása is. Noha az emberi szem nem láthatja ezt az újjáteremtő erőt, mégis új lénnyé teremt bennünket: Istennek képmására.

A Szentlélek munkája csendes és észrevétlen, de eredményei mégis nyilvánvalóak. Ha szívünk Isten Lelke által megújult, életünk bizonyságot tesz erről a tényről. Bár önmagunk nem változtathatjuk meg szívünket, nem állíthatjuk vissza az Istennel való összhangot, s bár jó cselekedeteinkre nem építhetünk és bennük nem bízhatunk, életünk mégis kinyilvánítja, hogy Isten kegyelme bennünk lakozik. Változás áll be életünkben és szokásainkban. Tisztán, határozottan látható a különbség a között, amik voltunk és amik újjászületésünk óta vagyunk. A jellem nem az alkalomadtán való jó vagy rossz cselekedetekben nyilvánul meg, hanem a mindennapi megszokott szavakban és cselekedetekben.

Igaz, hogy Krisztus újjáteremtő ereje nélkül is élhetünk külsőleg kifogástalan életet. A befolyásra, tekintélyre való törekvés, a vágy arra, hogy mások megbecsüljenek, arra bírhat bennünket, hogy kifogástalan életmódot folytassunk; önbecsülésünk is visszatarthat a bűn látszatától is. Az önző szív is cselekedhet jót. Miképpen állapítsuk meg tehát, hogy kinek az oldalán állunk?

Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Kié leghőbb érzelmünk és legjobb erőnk? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink feléje irányulnak. Övé legédesebb érzelmünk. Akkor mindenünket - amik vagyunk és amivel bírunk - neki szenteljük. Kívánunk hozzá hasonlítani, óhajtjuk Lelkének leheletét; vágyunk akaratát teljesíteni és neki tetsző életet élni.

Akik a Krisztus Jézusban új teremtmények, a Lélek gyümölcseit termik: a szeretetet, az örömet, a békességet, a türelmet, a barátságot, a jóságot, a hitet, a nyájasságot és a mértékletességet. Nem találnak többé örömet a régi élvezetekben, hanem az Isten Fiában való hit által nyomdokait követik, az Ő jellemét tükrözik vissza és"megtisztítják magukat, amint hogy Ő is tiszta". Amit régente gyűlöltek, azt most szeretik; s amit régebben szerettek, azt most gyűlölik. Akik azelőtt büszkék és akaratosak voltak, most nyájasak és alázatosak; akik azelőtt a hiúság és az önérzet rabjai voltak, most szerények és komolyak

lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmetlen pedig erényes lesz. A világ hiú szokásait elhagyják. Az igaz keresztény nem a“külső díszt” keresi, hanem a“szívnek elrejtett emberé”-t,“a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával” (1Pt 3:3-4).

Mindaddig nincs bizonyítéka a megtérésnek, míg új életet nem eredményezett.

Ha a bűnös Istennek tett fogadalmait megadja, ha megtéríti amit elrabolt, ha bűneit beismeri, és szereti Istent és embertársait, csakis akkor lehet bizonyos benne, hogy átment a halálból az életbe.

Ha mint tévelygő, bűnös lények Krisztushoz jövünk, ha megbocsátó kegyelmének részeseivé leszünk, akkor szeretet fakad szívünkben, akkor minden teher könnyű; mert Krisztus igája gyönyörűséges. A kötelesség öröm és az áldozat élvezet. Életünk eddigi homályos útját az igazság napja fogja bevilágítani.

Krisztus jellemének szeretetreméltósága látható lesz tanítványaiban. Neki öröme telt Isten akaratának teljesítésében. Isten iránti szeretet és szent buzgalom volt a Megváltó életét uraló erő. A szeretet dicsőítette és nemesbítette összes cselekedeteit. A szeretet: Istentől jön. Csak olyan szívekben található, melyekben Jézus uralkodik.“Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4:19). Az isteni kegyelemből újjászületett szívben a szeretet képezi minden cselekedet indítórugóját. Megváltoztatja a jellemet, vezeti és kormányozza az indítóokokat, zabolázza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesbíti a kedélyt. Ha ezt a szeretetet ápoljuk lelkünkben, megédesíti lelkünket és nemesbítő hatást árasztunk környezetünkre.

Főképpen két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak alapozva. Az első, már említett tévedés abban áll, hogy saját cselekedeteikre támaszkodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Istennel összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlent kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Krisztus kegyelmébe vetett hit képes bennünket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit az, hogy Krisztus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól; miután - úgymond - hit által nyerhetjük el Krisztus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye, az Ő valódi, benső lényének kifejezése; a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk Isten képmására újjá alakul, ha Isten szeretete lett beleplántálva, nem valósíthatjuk-e meg életünkben Isten parancsolatait? Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnknek képmására, akkor teljesedésbe megy az újszövetség ígérete:“Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjökbe

írom be azokat" (Zsid 10:16). Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni életünkben? Az engedelmesség - a szeretet, hódolat és szolgálat - a tanítványság biztos jele. Azért mondja a Szentírás: "Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait" (1Jn 5:3). Továbbá másutt:"Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság" (1Jn 2:4). Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, éspedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmességre képessé tesz bennünket.

Engedelmesség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmesség."És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincs bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt" (1Jn 3:5-6). Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha az Isten szeretete lakozik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek Istennek az Ő szent törvényében kifejezett akaratával."Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz" (1Jn 3:7). Az életszentség lényegét Isten szent törvénye határozza meg, amelynek színvonala a Sínai-hegyi tíz szabályban jutott kifejezésre.

Az az úgynevezett hit a Krisztusban, mely felmenti az embereket az Isten iránti engedelmesség kötelezettsége alól, nem hit, hanem merész képzelgés."Mert kegyelemből tartattatok meg hit által" (Ef 2:8). De"a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában"(Jak 2:17). Jézus még mielőtt a földre jött, így szólott magáról:"Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van" (Zsolt 40:9). S közvetlenül mielőtt újból felszállott a mennybe, a következőket mondotta:"Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében" (Jn 15:10). Továbbá azt mondja a Szentírás:"És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt" (1Jn 2:3, 6). Egy másik helyen pedig ezt olvashatjuk:"Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek" (1Pt 2:21).

Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak; mint amelyek ősszüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt, az örökkévalóságon át.

Ádám, a bűnbeesés előtt, az isteni törvények iránti engedelmesség által tökéletessé vállhatott volna. Ámde ezt elmulasztotta és bűne által mi is elestünk; természetünk megromlott és önmagunktól többé igazakká nem lehetünk. Mióta a bűn alatt vagyunk, és a

szentséget nélkülözzük, azóta nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni. Krisztus azonban segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek mireánk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt érettünk és íme felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét nekünk ajándékozza. Ha átadjuk magunkat neki, és üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármily bűnös volt is, érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.

Sőt mi több, Krisztus átalakítja szívünket, és hit által bennünk lakozik. Hit által kell a Krisztussal való összeköttetést fenntartanunk, és akaratunkat neki napról napra alárendelnünk. Amíg így teszünk, Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, jó kedvéből. Akkor elmondhatjuk:“Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem”(Gal 2:20). Krisztus így szólt tanítványaihoz:“Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól tibennetek” (Mt 10:20). Ha Krisztus munkálkodik szívetekben, akkor ugyanaz a Lélek fog bennetek megnyilatkozni és ugyanazon munkát fogjátok végezni: ti. az igazság, az életszentség és az engedelmesség munkáját.

Semmink sincs, amivel dicsekedhetnénk; nincs okunk tehát a büszkeségre. Reménységünk egyedüli alapját a Krisztustól ajándékozott igazság képezi, amely az Ő Lelke által bennünk és általunk munkálkodik.

Ha hitről beszélünk, tudnunk kell különbséget tenni. Van olyan hit is, amely az igaz hittől nagyon különbözik. Isten létezése, mindenhatósága és Igéjének igazsága oly tények, miket Sátán és serege nem tagadhat. A Biblia ezt mondja:“Az ördögök is hisznek és rettegnek” (Jak 2:19). Azonban ez nem hit. Ahol nem csak Isten szavában való hitet, hanem iránta való engedelmességet is találhatunk, ahol egyedül érette ver, érette dobog a szív, csakis ott van igaz hit, oly hit, amely a szeretet által munkálkodik és a szívet megtisztítja. Egyedül ilyen hit alakítja át a szívet Isten képmására. Az a szív, amely régi állapotában nem volt képes Isten törvényeit megtartani, mert nem is tehette, most örömmel kiáltja a zsoltáríróval:“Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!”(Zsolt 119:97). Teljesülésbe megy bennünk a törvény igazsága: kik nem test szerint, hanem Lélek szerint járunk (Róm 8:1).

Vannak, akik már érezték Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékosságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította szívüket a Szentlélek. Ezeknek szeretném odakiáltani: ne ingadozzatok, ne essetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, gyakran fogunk még Krisztus lábainál bűneink és fogyatkozásaink felett sírni, mindazáltal nem szabad elcsüggednünk. Sőt még ha Sátán földre teper bennünket, Isten akkor se taszít és feled el minket. Nem! - hiszen Krisztus Isten jobbján ül, és képvisel bennünket! Így ír

János is, a szeretett tanítvány:“Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”(1Jn 2:1).

Ne feledjétek el Krisztus szavait:“Mert maga az Atya szeret titeket”(Jn 16:27). Újra kegyelmébe akar benneteket fogadni. Azt szeretné, ha újból visszatükröződne rólatok szentségének és tisztaságának fénye. Ha átengeditek néki magatokat, az üdvösségnek bennetek megkezdett munkáját folytatni fogja és befejezi Jézus Krisztus napjáig. Legyen imátok bensőségesebb, és hitetek szilárdabb! Ha saját erőnkben kételkedünk, annál inkább bízzunk Megváltónk hatalmában.

Minél bensőbb érintkezésbe lépünk Jézussal, annál nyilvánvalóbb lesz saját bűnös voltunk; látásunk megtisztul, felismerjük fogyatkozásainkat, az Ő tökéletes jellemének éles ellentéteként. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Sátán csalásai elvesztették erejüket, és felébredt bennünk Isten Lelkének éltető ereje.

Krisztus iránti mély szeretet nem lakhat oly szívben, amely még nem ébredt bűnös voltának tudatára. A Krisztus kegyelme által megújított szív csodálni fogja az Ő isteni jellemét. Ha saját erkölcsi gyengénket még nem ismertük fel, ez a legvilágosabban bizonyítja, hogy Krisztust nem ismerjük még az Ő tökéletességében.

Minél kevesebbet képzelünk magunkról, annál többre fogjuk becsülni, a Megváltó tisztaságát és dicsőségét. Bűnös voltunk felismerése ellenállhatatlanul ahhoz hajt bennünket, akinél bocsánatot nyerhetünk; és ha szívünk tehetetlenségében hozzá vágyakozik, Ő hatalmasan megnyilatkozik. Minél inkább űz bűneink tudata hozzá, és Isten Igéjéhez, annál magasztosabbnak látjuk jellemét, és annál tökéletesebben tükrözzük vissza az Ő képét.

Fejezet 8 - Növekedés Krisztusban

A Biblia a szív megújulását, mely által Isten gyermekei lehetünk, újjászületésnek nevezi. Ama jó mag kikeléséhez hasonlítja, melyet a gondos magvető családapa vetett el. A hasonlatnál maradva, a megtérteket“újszülött gyermekek”-nek nevezi a Szentírás (1Pt 2:2), kiknek a Jézus Krisztusban érett férfiakká és asszonyokká kell növekedniök (Ef 4:15). Vagy miként a földbe vetett jó magnak, nékik is növekedniök kell és gyümölcsöt kell teremniük. Ésaiás próféta mondja róluk: Az“igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!” (Ésa 61:3). Így a természetből vett példák által akarja a Biblia velünk tökéletesebben megérteni a lelki élet titkát.

Az emberek minden bölcsessége és ügyessége sem képes a természet legkisebb tárgyának életet adni. Csakis az Istentől adományozott élet közvetítése által nyerhetnek a növények és az állatok életet. Hasonlóképpen csakis az Istentől származó élet által foganhat lelki élet az emberi szívben. Ha az ember nem születik Lélektől (Jn 3:5), nem lehet részese a Krisztusban való életnek.

A növekedésnek is ugyanaz a törvénye. Egyedül Isten fakasztja a bimbót, érleli a virágot gyümölccsé. Az Ő ereje által terem a föld“először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban” (Mk 4:28). Hóseás próféta könyvében azt olvassuk, hogy Izrael“virágozni fog, mint a liliom”.“Felelevenednek, mint a búzamag és virágoznak, mint a szőlőtő” (Hós 14:6, 8). Jézus így figyelmeztet bennünket:“Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek” (Lk 12:27). A növények és virágok nem saját erejükből vagy szorgalmukból, hanem azon adományok elfogadása által növekednek, melyeket Isten életük fenntartására ajándékozott. Amilyen kevéssé növelheti a gyermek saját akaratából vagy erejéből csak egy ujjnyival is termetét, éppoly kevéssé biztosíthatjuk szellemi, lelki fejlődésünket.

A kisgyermek, éppúgy mint a növény, csak a szükséges életerő, a levegő, a napfény és táplálék által növekedik. A természet ezen adományai éppoly áldásos hatással vannak a növény- és állatvilágra, mint Krisztus azokra, akik benne bíznak. Számukra Ő az“örök világosság” (Ésa 60:19); a“nap és paizs” (Zsolt 84:12). Olyan Ő népének,“mint a harmat” (Hós 14:6). Úgy száll alá,“mint eső a rétre, mint zápor, amely megöntözi a földet” (Zsolt 72:6). Ő az élet vize,“az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ád a világnak” (Jn 6:33).

Isten az Ő Fiának felbecsülhetetlen adományozása által körülvette a földet kegyelmi légkörével, amely oly valóságos, mint az a légkör, mely a földet övezi. Mindazok, kik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek.

Valamint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesbítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az Igazság

Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlóbbá legyen Krisztushoz. Jézus is erre tanít bennünket, mikor mondja:“Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok... mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:4-5). Hogy szent és Istennek tetsző életet élhessünk, épp oly mértékben függ Krisztustól, mint a szőlővessző növekedése a szőlőtőkétől, melyből a gyümölcshozáshoz szükséges erőt nyeri. Tőle elszakadva, híjával lesztek azon erőnek és életnek, amelynek segítségével a kísértésekkel szembeszállhattok s a kegyelemben és szentségben növekedhettek. Ha ellenben benne maradtok életetek az övéből sarjadzik, nem száradtok el, sem terméketlenekké nem váltok. Folyópartra ültetett fához lesztek hasonlókká.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bíznak Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja:“Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt ha óráról órára közösségünk van vele - ha Őbenne maradunk -, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknél legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai:“Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök”(Zsolt 16:8).

Azt kérdezed:“Hogyan maradhatok meg Krisztusban?” Azon módon, ahogy elfogadtad Őt.“Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne” (Kol 2:6).“Az igaz pedig hitből él” (Zsid 10:38). Ti átadtátok magatokat Istennek és tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmeskedjetek és vettétek Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, önmagatok nem tudtátok volna szíveteket megváltoztatni; átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette érettetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonaivá és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenekben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent vennetek: Krisztust, mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, és erősségetek, igazságotok és segítőtök legyen, hogy adjon erőt engedelmeskedni!

Minden reggel első dolgotok legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok:“Fogadj el Uram, a te tulajdonodnak! Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra! Maradj velem s engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!” Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak. Összes terveiteket néki rendeljétek alá, hogy

megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzülete, de legyen állandóan békés, bizalommal tele. Reményetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintsetek! Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Krisztus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége, és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedéseteknek. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáit követjük és teljesen rábízzuk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására.

Krisztus ezen szavaival:“Maradjatok énbennem...”, a nyugalom, az állhatatosság és a bizalom gondolatát akarja kifejezni. Ily meghívással fordul hozzánk:“Jöjjetek énhozzám..., én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). A zsoltáros szavai ugyanezen gondolatot fejezik ki:“Csillapodjál le az Úrban és várjad őt...” (Zsolt 37:7). Ésaiás próféta a következőkről biztosít bennünket:“Csöndességben és reménységben” lesz erősségetek (Ésa 30:15). Ezt a nyugalmat korántsem a tétlenségben találjuk, mert hisz magában a meghívásban bennfoglaltatik már a felszólítás a munkára:“Vegyétek fel az én igámat... és nyugalmat találtok” (Mt 11:29). A szív, amely állandóan Krisztusban leli nyugalmát, folytonosan és komolyan fog Krisztusért munkálkodni.

Ha gondolataink saját énünknél időznek, akkor Krisztustól, az élet és erő forrásától eltávolodunk. Sátán azért igyekszik állandóan figyelmünket Krisztustól elvonni, hogy lelkünknek minden vele való közösségét meghiúsítsa. A világ örömeire, az élet gondjaira, akadályaira és nehézségeire, saját gyengéitekre, vagy fogyatkozásaitokra, vagy mások tökéletlenségeire irányítja figyelmeteket. De ne essetek csapdájába. Még valóban lelkiismeretes egyéneket is, kik Istenért kívánnak élni, gyakran félrevezet, hogy saját gyengeségeiken és bűneiken gondolkozzanak, és ily módon, elszakítva őket Krisztustól, öröm éri, hogy győzelmet arat felettük. Ne magunkat tegyük gondolataink középpontjává, ne aggódjunk, ne remegjünk a saját megváltásunkért. Mindez csak arra szolgál, hogy a lelket az erő forrásától elvonja. Bízzátok lelketek megtartását Istenre, és benne reménykedjetek! Beszéljetek és gondolkozzatok Jézusról! Tűnjék el őbenne saját énetek! Távolítsatok el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal:“Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem”(Gal 2:20). Nyugodjatok meg Istenben! Amit rábíztok, azt meg fogja őrizni. Ha magatokat teljesen az Ő kezeibe ajánljátok, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindeneken túláradóan győzedelmeskedtek.

Midőn Krisztus emberi természetet vett magára, az emberiséget a szeretet oly kötelékével fűzte magához, melyet semmilyen más hatalom, csupán az ember akarata szakíthat szét. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy ezen köteléket feloldva, bennünket Krisztustól elszakítson. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk tehát állandóan, nehogy elcsábítva más mestert válasszunk, mert ez mindenkor szabadságunkban áll. Irányítsuk szemeinket állandóan Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg Krisztusra nézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az Ő kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük,"ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől" (2Kor 3:18).

Ily módon lettek az első tanítványok is hasonlók az Üdvözítőhöz. Mikor szavait hallották, felismerték azt, hogy szükségük van rá. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, a magányban és a mezőn. Vele voltak állandóan, mint tanítványok tanítójukkal, és napról napra szent igazságokat tanultak tőle. Úgy tekintettek rá, mint a szolgák urukra, hogy megismerhessék kötelességeiket. Azok a tanítványok emberek voltak, hozzánk hasonlóan (Jak 5:17). Ugyanolyan harcot vívtak a bűn ellen, mint mi; ugyanarra a kegyelemre volt szükségük, hogy szent életet folytathassanak.

Még János, a szeretett tanítvány, aki leghasonlóbb volt Urához, sem bírt természettől fogva szeretetre méltó jellemmel. Nemcsak önző és becsvágyó, hanem ha megbántották heves és haragtartó is volt. De mikor Krisztus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, beismerte fogyatékosságát és megalázkodott. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el lelkét. Napról napra jobban vonzódott szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében felolvadt saját énje. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása szívét megújította. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor természetünk tökéletesen átalakul. Krisztus Lelke és szeretete meglágyítja a szívet, meghódítja a lelket, felemeli a gondolatainkat és érzelmeinket Istenhez.

Krisztus jelenlétének érzete még mennybemenetele után is megmaradt híveiben; ez fénnyel és szeretettel teljes személyes jelenlét volt. Az Üdvözítő Jézus, aki velük járt, velük beszélt, velük imádkozott, aki szívükbe vigaszt és reményt öntött, mialatt a béke üzenete hangzott el ajkain, vitetett fel a mennybe, s miközben a mennyei seregek fogadták, fülükben még visszhangzottak szavai:"Ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig" (Mt 28:20). Emberi alakjában szállott fel a mennybe. Tudták, hogy Isten trónusa előtt is Barátjuk és Üdvözítőjük marad, hogy szeretete meg nem változott, és továbbra is együtt érez az emberiséggel. Saját vérének érdemét tárja Isten elé, felmutatta átszegzett kezeit és lábait annak az árnak emlékezetére, melyet megváltottaiért fizetett.

Tudták, hogy azért megy a mennybe, hogy nékik ott hajlékot készítsen, és hogy újból eljön, s őket magához veszi.

Ha a tanítványok Mesterük mennybemenetele után összejöttek, kérésüket Jézus nevében intézték az Atyához. Ünnepélyes áhítattal hajoltak meg imájukban, és megismételték az ígéretet:"...amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen" (Jn 16:23-24). Áhítatos imában mind feljebb emelték kezeiket, ama bizonysággal ajkukon:"Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk" (Róm 8:34). Pünkösd napján nyerték el a Vigasztalót, akit Jézus nekik eleve megígért (Jn 14:17). Továbbá ezt mondotta:"Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok" (Jn 16:7). Krisztus ezentúl Lelke által állandóan gyermekei szívében lakozik. Vele való közösségük most sokkal szorosabb, bensőségesebb lett, mint amikor személyesen velük volt. A bennük lakozó Krisztus szeretete, fénye és ereje visszatükröződött arcukról, olyannyira, hogy akik látták őket, csodálkozva azonnal megismerték,"hogy ők Jézussal voltak".

Ami Krisztus a hajdani tanítványoknak volt, ugyanaz kíván ma is lenni gyermekei számára, mert midőn tanítványainak kis csapatát utoljára gyűjtötte maga köré, így imádkozott:"De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem" (Jn 17:20).

Jézus érettünk könyörgött; azért könyörgött, hogy egyek lehessünk Vele, amint Ő is egy az Atyával. Milyen csodálatos egység ez! Az Üdvözítő gyakran hangsúlyozta:"A Fiú semmit sem tehet önmagától" (Jn 5:19),"hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat" (Jn 14:10). Ha Krisztus szívünkben lakozik, akkor munkálni is fogja bennünk"mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből" (Fil 2:13). Úgy fogunk dolgozni, mint Ő dolgozott; ugyanazon lelkület nyilatkozik meg bennünk, amilyen benne volt. Így Őt szeretve és benne maradva"mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban!"(Ef 4:15).

Fejezet 9 - Életünk és munkánk

Isten az élet, a világosság, az öröm forrása az egész világegyetem részére. Miként a fénysugarak a napból, s a vizek árjai a forrásból, úgy áradnak szét Istentől az áldások, összes teremtményeire. Mindenütt, ahol ez az Istentől eredő élet a szívekben lakozik, onnan tovaárad szeretetben és áldásban másokra.

Megváltónk öröme az elesett emberek felemelése és megváltása volt. Ezért saját élete sem volt drága előtte, hanem elszenvedte a keresztet, és nem törődött a gyalázattal. Az angyalok is így munkálkodnak mások boldogságán. Ez az örömük. Amit a büszke és önző szív lealacsonyító szolgálatnak tekint, tudniillik szolgálni a bűnbe süllyedt, jellemben és rangban mélyen alatta állóknak, éppen az képezi a bűntelen angyalok munkáját. Krisztus önfeláldozó szeretetének lelkülete az, ami az eget áthatja, és ez a lényege összes áldásainak. Ilyen a lelkülete Krisztus tanítványainak, és ezt a munkát végzik.

Ha Krisztus szeretete lakozik szívünkben, akkor a jó illathoz hasonlóan nem maradhat rejtve. Szent befolyását mindazok érezni fogják, akikkel csak érintkezünk. Krisztus lelkülete a szívben hasonló a sivatagban csörgedező forráshoz, amely mindenkit felüdít, sőt felébreszti az elveszendők vágyát is, hogy az élet vizéből mohón merítsenek.

A Jézus Krisztus iránti szeretet azon szívbéli vágyban nyilatkozik meg, hogy hozzá hasonlóan mi is fáradozzunk az emberiség megmentésén és felemelésén. Állandó szeretettel és részvéttel fog bennünket eltölteni mennyei Atyánk gondviselésébe foglalt összes teremtménye iránt.

Megváltónk földi élete korántsem volt a kényelemnek, önérdeknek szentelt élet, óh nem - állandóan szent buzgalommal és komolysággal fáradozott az elesett emberiség megváltásán.

A bethlehemi jászoltól kezdve a golgotai keresztig az önmegtagadás útját járta; sohasem húzódozott a nehéz munkától, a fárasztó utazástól, valamint a kimerítő gondtól és fáradtságtól sem. Ő mondotta:“Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mt 20:28). Ez volt életének legfőbb célja. Minden más csak ezután következett, és ennek volt alárendelve. Isten akaratának teljesítése és művének befejezése képezte ételét és italát. Önzés és önérdek távol állott munkájától.

Hozzá hasonlóan mindazok, akik Krisztus kegyelmében részesültek, készek az áldozatokra, hogy mások is részeseivé lehessenek ezen mennyei adománynak. Ezek minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy általuk embertársaik élete megjavuljon. Az igazán megtért szívnek ilyen lelkület a gyümölcse. Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ily megmentő

és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel és az Ő lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk. Ha Istennek jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszélnünk kell erről. Fülöphöz hasonlóan, ha az Üdvözítőt megtaláltuk, másokat is hívunk. Megkíséreljük feltárni az emberek előtt Krisztus vonzerejét és az eljövendő világ láthatatlan valóságait. Legfőbb vágyunk lesz Krisztus nyomdokait követni. Komoly kívánság támad bennünk, hogy körülöttünk mások is láthassák Istennek ama Bárányát, aki elveszi a világ bűneit (Jn 1:29).

Az a törekvés, hogy áldását másokkal közöljük, áldást hoz önmagunkra is. Istennek is ez volt a célja, amikor részt adott nékünk a megváltás tervének munkájában. Azt az előjogot adta nékünk, hogy az isteni természet részesei lehessünk; cserébe csak azt kívánja, hogy áldást árasszunk embertársainkra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és legnagyobb öröm, amit Isten az embernek adhatott. Azok jutnak legközelebb Teremtőjükhöz, akik ily módon részt vesznek a szeretet munkájában.

Isten az evangélium üzenetét és a szeretet szolgálatát a mennyei angyalokra bízhatta volna; felhasználhatott volna más eszközöket is, hogy tervét megvalósítsa. De végtelen, kimondhatatlan szeretetében Krisztus és az angyalok munkatársaivá tett bennünket, hogy így részesülhessünk abban az áldásban és lelki növekedésben, amely az önzetlen munkából fakad.

Krisztushoz közeledünk, ha szenvedéseiben részt veszünk. Mindennemű önfeláldozás mások javára, a jótékonyság lelkületét erősíti a jótevő szívében, és mind szorosabb összeköttetésbe hozza a világ Megváltójával, aki“gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9). Csak ha így valósítjuk meg Isten tervét, melyért teremtett, akkor lesz áldássá számunkra az élet.

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerj meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni és szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten Igéjéhez és az imához űznek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert.

A másokért folyó önzetlen munka lelkülete állhatatosságot, elmélyülést, szilárdságot és Krisztushoz hasonló szeretetteljes jellemet ad; békét és boldogságot nyújt. A szív mindig nemesebbre törekszik. Többé nincs helye a hanyagságnak és önzésnek. Azok, akik ily módon gyakorolják a keresztény erényeket, növekedni és erősödni fognak, hogy Istenért dolgozhassanak. Világosan megértik a lelki dolgokat, állandóan gyarapszanak hitben, és növekszik imáik ereje. Isten Lelke munkálkodik szívükben, és a mennyei kapcsolat megtermi a szív összhangját. Azok, akik ilyen önzetlen fáradozással áldozzák oda magukat embertársaik javáért, munkálják legbiztosabban saját üdvösségüket.

A Krisztus kegyelmében való növekedésnek egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy megsegítsük azokat, akik támogatásunkra szorulnak. Gyakorlat adja az erőt; tevékenység az élet első feltétele. Akik a Krisztusban való életet úgy élik, hogy tétlenül elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de Krisztusért mit sem tesznek, azok megkísérlik az ingyen élést - munka nélkül. A semmittevés azonban, mind a lelki, mind az anyagi világban elerőtlenedést és végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik tagjait mozgatni, csakhamar annyira elerőtlenedik, hogy nem képes azokat használni. Hasonlóan, az a keresztény, aki nem akarja Istentől nyert erőit felhasználni, nem csak hogy nem növekedhetik Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti.

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzék alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nékünk világosságát, hogy sugarait szétárasszuk. Ha Krisztus hívei kötelességük tudatában lettek volna, akkor ma ezrével lennének az evangéliumnak hirdetői a pogány országokban is, ahol most legfeljebb egy van. Akkor mindazok, akik személyesen nem vehetnek részt a missziómunkában, vagyonukkal, érdeklődésükkel és imájukkal támogatnák azt. A keresztény országokban szintén szentebb komolysággal fáradoznának a veszendő lelkek megmentésén.

Nem kell okvetlen pogány országokba mennünk, és otthonunk szűk körét sem kell odahagynunk - ha kötelességünk odafűz -, hogy Krisztusért dolgozhassunk. A családban, a gyülekezetben, rokonaink és ismerőseink, sőt még ügyfeleink körében is munkálkodhatunk Jézus Krisztusért.

Üdvözítőnk földi életének nagyobb részét türelmes munkában a názáreti kis ácsműhelyben töltötte el. Szolgáló angyalok vették körül az élet Urát, midőn munkások és földművesek között járt-kelt, fel nem ismerve, tisztelet nélkül. Az Üdvözítő egyszerű foglalkozása közben is éppoly hűségesen teljesítette küldetését, mint amikor betegeket gyógyított, vagy a viharzó Galileai-tenger hullámain járt. Hasonló képpen haladhatunk mi is Jézussal, és dolgozhatunk vele alacsony sorsban és alsóbbrendű kötelezettségeink teljesítése közben is.

Pál apostol mondja:“Kiki, amiben elhívatott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt” (1Kor 7:24). Az üzletember is úgy vezetheti üzletét, hogy hűsége és lelkiismeretessége által dicsőíti Mesterét. Ha hűséges, őszinte híve Krisztusnak, akkor hite minden eljárásában és vállalkozásában meg fog nyilvánulni; embertársainak Krisztus lelkületét fogja kinyilatkoztatni. A szorgalmas és becsületes munkásban annak képe

tükröződhetik vissza, aki szerény élete folyamán Galilea halmain járt-kelt. Minden egyes keresztény úgy munkálkodjék, hogy mások, látva az ő jó cselekedeteit, a Teremtőt és Megváltót magasztalják.

Sokan elvonják adományaikat és képességeiket Krisztus szolgálatából, és ezt azzal mentegetik, hogy másoknak sokkal magasabb képességeik vannak. Kialakult az a nézet, hogy csak a különleges adományokkal megáldott emberek alkalmasak Isten szolgálatára, s Isten ezt csak tőlük kívánja. Sőt sokan úgy vélekednek, hogy Isten csak az emberek egy osztályát tüntette ki kiválóbb képességekkel, a többieket pedig mellőzte, akiknek azután sem a fáradtságban és munkában, sem a jutalomban semmi részük sincs. A példázat azonban nem így tanítja. Mikor a gazda összehívta szolgáit, mindegyiknek kijelölte munkáját.

Még az élet szerényebb kötelezettségeinek teljesítése közben is szeretettel szolgálhatunk az Úrnak. Ha Isten szeretete lakozik szívünkben, az életünkben is meg fog nyilatkozni. Krisztus édes jó illata övez bennünket, és befolyásunk felemelő és áldást hozó lesz.

Ne várjatok előbb rendkívüli alkalmakra, sem különös képességekre, hogy Isten ügyéért munkálkodhassatok. Ne aggódjatok azon, hogy mit gondol rólatok a világ. Ha életetek hitetek tisztaságáról s becsületességéről tesz bizonyságot, és mások meggyőződnek arról, hogy segítni akartok rajtuk, akkor fáradozástok nem lesz hiábavaló.

Krisztus legkisebb és legszerényebb tanítványai is áldására lehetnek másoknak. Talán nincsenek tudatában, hogy jót cselekszenek, de öntudatlanul is tőlük áradhat ki az áldásnak mind inkább mélyülő és szélesbülő forrása; ám fáradozásaik áldásos gyümölcsei csak a leszámolás nagy napján lesznek nyilvánvalókká. Nem tudják, sőt nem is érzik, hogy valami nagyot cselekszenek, de fáradozásaik eredménye felől nem kell aggódniuk. Csak nyugodtan haladjanak tovább és hűségesen végezzék azt a munkát, amelyet Isten gondviselése rájuk bíz, s életük nem lesz hiábavaló. Krisztus képe mindinkább kialakul szívükben; Isten munkatársai ebben az életben így lesznek alkalmasak arra a magasabb munkára és zavartalan örömre, mely az örök életben vár rájuk.

Fejezet 10 - Isten ismerete

Istennek vannak útjai, melyek által megismerteti magát, s szoros összeköttetésbe hozhat bennünket önmagával. A természet szüntelenül hat érzékeinkre, és a szív fogékonnyá válik Isten szeretete és dicsősége iránt, mely kezeinek művei által megnyilatkozik. A fogékony fül meghallja és megérti Istennek a természetben megnyilvánuló szavát. A zöld mezők, a sudár fák, a virágillat, a tovaszálló felhők, a hulló eső, a csörgedező patak, az egek pompája és fensége szívünkhöz szólnak, és az Alkotó megismerésére buzdítanak bennünket.

Üdvözítőnk fenséges tanításában állandóan a természetből veszi hasonlatait. Példázataiban a fák, a madarak, a völgyben illatozó virágok, a hegyek, a tenger, a pompásan díszített égboltozat és a mindennapi élet körülményei és eseményei egyaránt szorosan összefüggnek az igazság igéivel, úgy, hogy még az emberi élet fáradalmai és viszontagságai közepette is hozzáférhetők számunkra.

Isten azt akarja, hogy gyermekei becsülni tudják művét, hogy örülni tudjanak az egyszerű, csendes pompának, mellyel földi otthonukat feldíszítette. Ő maga is szereti a szépet, de mindenekelőtt a jellembeli szépséget és tisztaságot. Azt szeretné, ha a tisztaságot és az egyszerűséget, a virágok országának eme csöndes díszeit ápolnánk.

A figyelmes, szemlélődő embernek a teremtett világ a bizalom és engedelmesség becses példáit adja. A csillagoktól kezdve, melyek a világegyetem végtelenségében évezredek óta követik kijelölt pályájukat, a legkisebb parányig, az atomig, minden-minden engedelmeskedik a Teremtő akaratának. Isten gondot visel mindenekre, és fenntart mindent, amit alkotott. Kezében tartja a mindenség megszámlálhatatlan világait, de ugyanakkor gondoskodik a kismadár szükségleteiről is, amely félelem és gond nélkül zengi egyszerű kis dalát. Ha az ember napi munkájába megy, ha térdre borulva imádkozik, ha nyugodni tér, ha a szegény ember ebédre hívja össze gyermekeit vagy a gazdag palotájában dúslakodik, mennyei Atyánk az élet minden egyes mozzanatára gondosan őrködik. Egyetlen könny sem hullhat le az Ő tudta nélkül, és egyetlen vidám mosoly sem kerüli el figyelmét.

Ha mindezt igazán hinni tudnánk, akkor összes felesleges aggodalmunk eltűnne. Nem csalatkoznánk olyan gyakran az életben, hanem vigasztalódva tennénk le kis és nagy gondjainkat Isten kezébe, kinek semmi gond és fáradság sem sok, s akinek a legsúlyosabb teher sem nehéz. Akkor oly lelki nyugalomnak örvendhetnénk, aminőt hosszú időn át nélkülöztünk.

Ha e föld pompájában és szépségében gyönyörködünk, gondoljunk az eljövendő világra, amelyben soha semmi nyoma sem lesz a bűnnek és halálnak, ahol a természet nem viseli majd az átok nyomát. Képzeljétek magatokat az üdvözültek boldog honába, és

gondoljatok arra, hogy ez az ország olyan dicső lesz, hogy a legtermészetesebb képzelet sem tudja lefesteni. Az a sok jó adomány, melyeket Isten a természetben ajándékoz nekünk, csak halvány tükörképe az Ő dicsőségének. Írva van:“Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2:9).

A költők és természettudósok sokat beszélnek a természet szépségeiről, de csak a keresztény épülhet a legteljesebb és legszebb örömmel a föld szépségein, mert ő az Atya művét ismeri fel bennük; a virágban, a cserjében és fákban az Ő szeretetét látja. Senki sem értheti meg teljesen a hegy, völgy, folyó és tenger jelentőségét, aki nem látja bennük kifejezve Istennek az emberek iránti szeretetét.

Isten gondviselő munkálkodása és Lelkének szívünkre való befolyása által beszél hozzánk. Fenséges tanulságokat vonhatunk le mindennapi életünkből, környezetünkből s a napi változatosságokból, ha szívünk fogékony az ilyen tanulságok iránt. A zsoltáros így énekli meg Jézus gondviselő fáradozását: “Az Úr kegyelmével telve a föld”(Zsolt 33:5). Másutt pedig:“Aki bölcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!” (Zsolt 107:43).

Isten szól hozzánk Igéjében is. Abban még világosabban nyilatkozik meg jelleme, hozzánk való viszonya és nagy váltságterve. Előttünk fekszik a próféták, az ősatyák és a többi szent férfiak története. Mindannyian“hozzánk hasonló természetű” emberek voltak (Jak 5:17). Látjuk, hogy hozzánk hasonlóan nekik is küzdeniük kellett a csüggedésekkel, kísértésekkel, de mégis mindannyiszor felülkerekedtek, és Isten kegyelme által győzelmet arattak. Ha példáikat látjuk, az életszentségre irányuló törekvéseinkhez bátorságot merítünk. Ha azon fenséges tapasztalatokról olvasunk, melyeket ezek a férfiak szereztek, ha azt a fényt, szeretetet és áldást szemléljük, melyeknek örvendhettek, ha arról a munkáról olvasunk, melyet a nekik adott kegyelem által elvégezhettek, akkor ugyanaz a Lélek, mely ihlette őket, felgyújtja ma bennünk is a lelkesedés szent lángját; teljes szívünkből vágyakozunk hozzájuk hasonló jellemre és hozzájuk hasonlóan járni Istennel.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról - és menynyivel inkább áll ez az újszövetségiekről -:“Ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Róla, a Megváltóról, kiben összpontosul minden reményünk az örök életre. Hiszen az egész Szentírás Krisztusról beszél. Mert a teremtésről szóló első tudósítástól kezdve,“és nála nélkül semmi sem lett, ami lett”(Jn 1:3), a befejező ígéretig:“és ímé hamar eljövök”(Jel 22:12), az Ő művéről olvasunk, és az Ő hangját halljuk. Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban! Isten Igéje töltse be egész szíveteket!

Ez az élő víz, mely égető szomjúságotokat csillapítja; ez a mennyei élő kenyér. Jézus kijelenti:“Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek”(Jn 6:53); ennek magyarázatául pedig:“A beszédek, amelyeket én szólok néktek,

lélek és élet”(Jn 6:63). Testünk abból épül fel, amit eszünk és iszunk; ugyanez a dolog természetes rendje a világban is: amin elmélkedünk, amin gondolkozunk, az ad lelki, szellemi lényünknek erőt és színt.

A megváltás lényegébe maguk az angyalok is szeretnének bepillantani; az örökkévalóság végtelen korszakain át ezt fogják tanulmányozni, és erről fognak énekelni a megváltottak. Vajon nem méltó-e ez most is a leggondosabb figyelemre és kutatásra? Jézus leírhatatlan irgalmassága és szeretete, s az áldozat, melyet érettünk hozott, méltó legkomolyabb és legalaposabb elmélkedésünkre. Gondolkodjunk többet Megváltónk és Közbenjárónk jelleme és küldetése felett! Ha mennyei dolgokon elmélkedünk, akkor hitünk és szeretetünk erősödik; imáink kedvesebbek lesznek Isten előtt, mert több hit és szeretet fogja azokat áthatni. Értelmesek és komolyak lesznek. Jézusba vetett bizalmunk erősödni fog, és napról napra gazdagodunk abban a tapasztalatban, hogy Ő“mindenképpen idvezítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez” (Zsid 7:25).

Ha Üdvözítőnk tökéletességét szemléljük, akkor bennünk is felébred a vágy, hogy teljesen átalakuljunk, megújuljunk az Ő képmására. Lelkünk éhezi és szomjúhozza azt, hogy Hozzá hasonlítsunk, akit imádunk. Minél inkább Krisztusra irányítjuk gondolatainkat, annál inkább fogunk róla másoknak beszélni és képviselni Őt az egész világ előtt.

A Bibliát nem csupán a tanult emberek részére írták, ellenkezőleg: a népnek szánták. Az üdvösség ismeretéhez szükséges nagy igazságok oly világosak, mint a déli napfény; senki sem veszhet el, kivéve azokat, akik Isten világos akarata helyett saját véleményüket követik.

Ne hallgassunk emberi véleményre a Szentírás tanait illetőleg, hanem kutassunk magunk Isten szavában! Ha mások gondolkodnak helyettünk, akaraterőnk és képességeink megbénulnak. Nemesebb szellemi erőink elsatnyulnak, és elveszítik képességüket, ha nem összpontosítjuk azokat az elmélkedésre méltó gondolatkörökre. Az értelem bővül, ha a Biblia jellemképeinek, tárgyköreinek kapcsolatait kutatja, szöveget szöveghez, lelkieket lelkiekhez mér.

Semmi sem képes értelmünket jobban erősíteni, mint a Szentírás beható tanulmányozása. Nincs könyv, melynek tartalma olyan hathatósan emelné gondolatainkat, fejlesztené szellemi erőinket, mint a Biblia, mély és nemesítő igazságaival. Ha Isten szavát úgy tanulmányoznánk, mint kellene, akkor magas fokú értelmet, lelki nemességet és jellemszilárdságot láthatnánk az emberek között, amilyet ma nagyon ritkán látunk.

A Szentírás felületes olvasásából azonban kevés hasznunk lesz. Lehet, hogy valaki elejétől végéig elolvassa a Bibliát anélkül, hogy észrevenné rejtett szépségeit és megértené mélységes lelki kincseit. Egy-egy íráshely alapos tanulmányozása, míg azt teljesen

megérthetjük, amíg Isten üdv- és váltságterve tisztán áll előttünk, többet ér, mint sok fejezet gyors átolvasása, ha ezzel meghatározott célunk nincs, és belőlük nem vonunk le tanulságokat. Legyen a Biblia állandóan velünk! Olvassuk, valahányszor alkalom van rá, véssük szövegeit emlékezetünkbe! Ha az utcán járunk-kelünk, olvashatjuk egy-egy fejezetét, elmélkedhetünk azon és emlékezetünkbe véshetjük.

Komoly kutatás és imával párosult tanulmányozás nélkül nem tehetünk szert igaz bölcsességre. A Szentírás számos része olyan világos, hogy lehetetlen félreérteni; vannak azonban egyes helyek, melyeket már nem oly könnyű megérteni, hogy az első pillanatban tisztában lehetnénk jelentésével. Egyik íráshelyet a másikkal kell egybevetnünk. A gondos kutatás és imával teljes elmélkedés a legfőbb feltételek. Az ilyen tanulmányozás gazdagon megjutalmaz. Amint a bányász a földrétegek alatt elrejtett nemes fém-ereket fedez fel, hasonlóképpen talál a fáradhatatlan kutató is oly mélyebb igazságokat Isten szavában, melyek a felületes olvasó előtt rejtve maradnak. Az Isten Lelkétől ihletett szavak, ha szívünkbe véssük, az élet forrásának árjaivá válnak.

Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül! Mielőtt kinyitnánk, kérjük a Szentlélek világosságát és megkapjuk. Amikor Nátánael Jézushoz jött, az Üdvözítő így szólt:“Ímé, egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.” Nátánael kérdezi:“Honnan ismersz engem?” A felelet így hangzott:“Mielőtt hítt téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál”(Jn 1:48-49). Jézus ma is hasonlóképpen lát bennünket, amikor kis kamránkban leborulunk, és világosságot kérünk tőle, hogy az igazságot megérthessük. A világosság honából jött angyalok fogják azokat vezetni, akik alázatos szívvel kérik Isten segítségét.

A Szentlélek magasztalja és dicsőíti a Megváltót. Feladata: Krisztust, az általa hozott megváltást tisztaságában és igazságában szemünk elé tárni. Jézus így szólt:“Mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek”(Jn 16:14). Az igazság Lelke az isteni igazságok leghathatósabb tanítója. Mily sokra becsüli Isten az emberiséget, hogy megváltásáért egyszülött Fiát a halálra adta, és Lelkét ajándékozta, hogy állandó tanítónk és vezetőnk legyen.

Fejezet II - Az ima: magasztos kiváltságunk

Isten szól hozzánk a természet, a kinyilatkoztatás, gondviselése és Lelkének befolyása által. Mindez azonban nem elégséges; előtte nekünk is ki kell tárni szívünket. A helyes lelki élet fejlődéséhez szükséges, hogy valóságos összeköttetésben legyünk mennyei Atyánkkal. Ha szívünk hozzá vonzódik, és műveit, irgalmasságát, áldásait állandóan szemünk előtt is tartjuk, ez még nem jelenti azt, hogy vele érintkezünk, hogy közösségben vagyunk vele. Hogy ezt elérhessük, mindennapi életünkben is hozzá kell folyamodnunk tanácsért.

Szívünket feltárni Istennek mint barátunknak, ez az ima. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhassuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel őhozzá.

Mikor Krisztus e földön járt, imádkozni tanította tanítványait. Arra oktatta őket, hogy mindennapi szükségleteiket vigyék Isten elé, és összes gondjaikat őreá vessék. Az az ígérete, hogy imájukat és kérésüket meghallgatja, biztosíték a mi számunkra is.

Jézus maga is gyakran imádkozott, amikor közöttük járt. Magára vette fogyatkozásainkat, gyengeségeinket, és áhítattal kért mennyei Atyjától támogatást és segítséget, hogy kötelességeire és próbáira felvértezze. Minden tekintetben Ő a mi példaképünk, gyengeségünkben testvérünk, aki“megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan” (Zsid 4:15), de mint az egyedüli bűntelen, természete visszariadt a gonosztól; lelki fájdalmakat és kínokat szenvedett el a bűnös világban. Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, az Isten Fia, szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez!

Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk áraszthassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy szüntelenül merítsünk és igyunk határtalan szeretete forrásából. Nem különös-e mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?! Isten mindig kész meghallgatni legkisebb gyermekének is szívből fakadó imáját, és mi mégis oly kevés hajlandóságot mutatunk, hogy Isten elé vigyük kívánságainkat. Vajon mit gondolnak a mennyei angyalok a gyenge, elhagyott és kísértésnek kitett emberiségről, mikor látják, hogy Isten végtelen szeretete sokkal többet óhajt nékik adni, mint amennyit kérni tudnának, de ők mégis oly keveset imádkoznak, és oly kishitűek?! Az angyaloknak öröm Istent szolgálni és közelében tartózkodni. Legnagyobb örömük, hogy Istennel közösségben lehetnek; ám e föld fiai, akiknek pedig oly nagy szükségük van arra a segítségre, melyet egyedül Ő adhat, elégedetteknek látszanak Isten Lelkének világossága és a vele való közösség hiányában is.

A gonosz sötétsége körülveszi azokat, akik az imát elhanyagolják. A kísértés szavai, melyeket Sátán súg a fülükbe, bűnre csábítják őket azért, mert az ima magasztos kiváltságát nem használják fel állandóan. Miért is vonakodnak Isten gyermekei imádkozni, holott tudják, hogy az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja a mennyei tárház ajtaját, ahol a Mindenható kincseinek forrásai vannak felhalmozva. Folytonos ima és buzgó éberség nélkül abban a veszélyben vagyunk, hogy hanyagokká leszünk, és az egyenes ösvényről letérünk. Ellenfelünk folytonosan akadályozni akarja a kegyelem trónjához vezető utunkat, hogy a bensőséges imát és hitet nélkülözve, ne jussunk ahhoz a kegyelemhez és erőhöz, mellyel a kísértéseket legyőzhetjük.

Vannak feltételek, melyek alapján elvárhatjuk, hogy Isten meghallgatja imáinkat. Az első feltétel az, hogy segítségének szükségét érezzük és felismerjük. Hisz megígérte:“Vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizet a szárazra”(Ésa 44:3). Azok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot, és akik szívük mélyéből vágyakoznak Isten után, biztosak lehetnek, hogy Isten megelégíti őket. De a szívnek nyitva kell lennie Isten Lelkének befolyása előtt, hogy az isteni áldásokat befogadhassa.

Nagy ínségünk már önmagában is olyan érv, amely a legbeszédesebben szólal fel érdekünkben. Ámde nékünk kell az Urat keresnünk, hogy érettünk cselekedjen.“Kérjetek és adatik néktek”(Mt 7:7). És Ő,“aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”(Róm 8:32).

Ha igazságtalanságot rejtegetünk szívünkben, és tudatosan vétkezünk, az Úr nem hallgathat meg bennünket; csak a bűnbánó és összetört szív imája kedves előtte. Ha minden felismert igazságtalanságot jóvátettünk, remélhetjük, hogy Isten meghallgatja kérésünket. Érdemeink sohasem ajánlanak bennünket Isten kegyelmébe; egyedül Krisztus érdeme és szolgálata vált meg, és az Ő vére tisztít meg bennünket; a mi munkarészünk az, hogy az imameghallgatás feltételeinek eleget tegyünk.

A győzelmes ima másik eleme a hit.“Mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik”(Zsid 11:6). Jézus így szólt tanítványaihoz:“Amit könyörgéstekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek” (Mk 11:24).

Az ígéret határtalan, és hű az Isten, aki adta. Ha nem is nyerjük el azonnal, amit kérünk, mégis higgyük, hogy az Úr hallja kérésünket, és teljesíteni fogja. Sokszor annyira tévedünk, és annyira rövidlátók vagyunk, hogy oly dolgokat kérünk, amik a legkevésbé sem válnának áldásunkra. Mennyei Atyánk szeretetből úgy válaszol imáinkra, hogy azt adja csak meg, ami javunkra szolgál, s amit magunk is kívánnánk, ha a Szentlélektől megvilágosítva a dolgok valódi állását láthatnánk. Ha imáink látszólag nem részesültek meghallgatásban, erősen ragaszkodjunk az ígérethez. A meghallgatás ideje bizonnyal el

fog jönni, s elnyerjük azokat az áldásokat, melyekre legnagyobb szükségünk van. De merészség azt állítani, hogy imánk mindenkor és úgy hallgattatik meg, amint és ahogyan kívánjuk. Isten sokkal bölcsebb, semhogy tévedhetne, és sokkal jobb, mintsem visszatartson jó adományokat azoktól, akik igazságban járnak. Azért bízzatok benne, megvigasztalódva, még akkor is, ha imátok nem talál azonnal meghallgatásra. Bízzatok sziklaszilárdan ígéretében:“Kérjetek és adatik néktek!”

Ha félelmünkre és kétségeinkre hallgatunk, vagy ha minden titokba bele akarunk látni, mielőtt igaz hitünk lenne, nehézségeink mind nagyobbak lesznek. Ha gyengeségünk és alárendeltségünk érzetében jövünk Istenhez, kinek tudása végtelen, aki összes teremtményeit ismeri, s szava és akarata által kormányoz mindeneket, s feltárjuk hitben és alázatosságban mindazt, ami szívünket nyomja, akkor meghallgatja jajkiáltásainkat, és megenyhíti szívünket. A szívből fakadó őszinte ima a legszorosabb közösségbe emel bennünket az Örökkévaló Lelkével. Ha pillanatnyilag nincs is rendkívüli bizonyítékunk arra, hogy Megváltónk és Üdvözítőnk szeretettel és részvéttel hajol le hozzánk, ez mégis úgy van. Bár láthatóan nem érzékeljük jelenlétét, keze mégis szeretettel és szívbéli részvéttel megpihen rajtunk.

Ha kegyelmet és áldást kérünk Istentől, szívünket is a szeretet és megbocsátás lelkületének kell áthatnia. Hogy is imádkozhatjuk:“Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek”(Mt 6:12), holott haragot tartunk szívünkben? Ha imáink meghallgatását elvárjuk, akkor nekünk is éppúgy és olyan mértékben kell megbocsátanunk másoknak, amilyen mértékben mi elvárjuk bűneink bocsánatát.

Az imában való kitartás szintén feltétele a meghallgatásnak. Mindig imádkoznunk kell, ha növekedni akarunk hitben és tapasztalatokban. Állhatatosnak kell lennünk az imában (Róm 12:12), és vigyáznunk kell abban hálaadással (Kol 4:2). Péter így figyelmezteti a hívőket:“Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pt 4:7). Pál apostol is int bennünket:“Imádságotokban és könyörgéstekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt”(Fil 4:6). Júdás levelében a következőket olvashatjuk: “Ti pedig, szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében” (Júd 20-21). A szüntelen ima a léleknek Istennel való szakadatlan egyesülése; általa az Istentől jövő élet árad a mi életünkbe, életünk tisztasága és szentsége viszont Istenhez kapcsol bennünket.

Szükséges, hogy kitartóan, szorgalmasan imádkozzunk; ne engedjük, hogy ebben bármi is gátoljon. Minden erőnket feszítsük meg, hogy szívünk Jézussal a közösséget fenntartsa. Keressük az alkalmakat az imára, bárhol kínálkozzék is. Azok, akik igazán törekszenek az Istennel való közösségre, rendszeresen felkeresik az imagyülekezéseket,

mindenben eleget tesznek kötelezettségeiknek, és legkomolyabb buzgalommal igyekeznek az összes áldásokat elnyerni! Minden alkalmat felhasználnak, hogy rájuk ragyogjon a mennyei fény sugara.

Imádkozzunk a családi körben; de mindenekfelett nem szabad a titkon való imát elhanyagolnunk, mert ez lelkünk lehelete, élete. Lehetetlen, hogy lelkünk fejlődjék, ha az imát elhanyagoljuk. A családi légkörben és nyilvánosan mondott imák nem elegendők. Csendben és egyedüllétben öntsd ki szívedet; imád csak annak füléhez jusson, ki azt meghallgatja. Egyetlen kíváncsi fül se hallja meg ezen kéréseket. A csendes magányban mentes a lélek az összes külső befolyástól; elsősorban az izgalomtól. Nyugodtan, de buzgón hatoljon fel imád Istenhez! Állandó és gyógyító lesz az a befolyás, mely Tőle árad, ki a titkokat látja s akinek fülei mindig nyitva vannak azok részére, akik szívük mélyéből hozzá kiáltanak. Egyszerű, gyermeki hittel közösséget ápol a lélek Istennel, miáltal isteni fénysugarakat fogad magába, melyek erőt és kitartást kölcsönöznek a Sátán elleni küzdelemben. Isten a mi erősségünk örökkön örökké!

Imádkozzatok kamráitokban; mindennapi munkátok és hivatástok közben is gyakran emeljétek fel szíveteket Istenhez. Így járt Énok is Istennel. A jó illatú áldozathoz hasonlóan szállnak fel ezek az imák a kegyelem trónjához. Kinek szíve Istenben nyugszik, azt Sátán soha le nem győzheti.

Nincs idő és nincs hely, amely alkalmatlan volna az Istenhez való fohászkodásra. Mi sem gátolhat meg bennünket, hogy szívünket bensőséges imában Istenhez emeljük. Az utca zajában, a mindennapi üzleti ügyek intézése közben is fohászkodhatunk és kérhetjük Isten vezetését, miként Nehémiás is tette, mikor kérését Artaxerxes király elé tárta. Az Istennel való benső közösséget mindenütt ápolhatjuk. Szívünk ajtaja legyen mindig nyitva, és szüntelenül küldjük fel Jézushoz sóhajtásunkat:“Jöjj és maradj szívemben mint mennyei vendég.”

Lehet, hogy romlott légkör vesz körül bennünket, de mégsem kell annak mérgét magunkba szívnunk: élhetünk az égnek tiszta levegőjében. A tisztátalan vágyak és szentségtelen gondolatok minden ajtaját szorosan elzárhatjuk, ha szívünket bensőséges imában emeljük Istenhez. Azok, akik szívüket nyitva tartják Isten áldása és segítsége előtt, sokkal szentebb légkörben élnek, mint amely őket e földön körülveszi; állandóan közösségük lesz a mennyel.

Jézusról tisztább fogalmakkal kell bírnunk, és helyesebben kell értékelnünk az örök valóságok becsét. A megszentelt élet szépségével kell Isten gyermekei szívének eltelni, és ezen végcél elérése érdekében a mennyei dolgok feltárásáért, isteni világosságért kell imádkoznunk.

Irányítsuk lelkünket a menny felé, hogy az Úr a mennyei légkörbe vonhasson bennünket. Annyira közel juthatunk Istenhez, hogy minden váratlan megpróbáltatás alkalmával oly természetesen fordul hozzá szívünk, mint a virág a napfény felé.

Hozzátok gondotokat, örömötöket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat s mindazt, ami nyom és kínoz Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehezeknek, soha ki nem fáraszthatjátok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt.“Igen irgalmas az Úr és könyörületes” (Jak 5:11). Nyomorunk és jajkiáltásunk szívéig hat. Vigyétek őhozzá mindazt, ami szíveteket nyomja. Senki sem oly nehéz, hogy ne bírná el, mert hisz Ő tart fenn világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem oly jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem oly homályos, hogy el ne olvashatná; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond szívünket, nem érhet öröm, és őszinte ima nem hagyhatja el ajkunkat, amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel.“Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket”(Zsolt 147:3). Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kívüle más lélek nem volna, akiért szeretett Fiának életét áldozta.

Jézus így szólt:“...az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; mert maga az Atya szeret titeket” (Jn 16:26-27). Megelőzőleg pedig az mondja:“én választottalak titeket..., hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek”(Jn 15:16). Ámde Jézus nevében imádkozni többet jelent, mint nevét említenünk az ima elején és végén. Jelenti azt, hogy Jézus lelkülete és indulata uralja imánkat; ígéreteit hisszük, kegyelmében bizakodunk, és munkáját végezzük.

Isten nem kívánja, hogy remeték vagy szerzetesek legyünk, és a világtól visszavonulva szenteljük magunkat az Ő szolgálatára. Életünk legyen hasonló Krisztus életéhez, mind a magányban, mind a tömegben. Aki csupán imádkozik, de nem cselekszik, az csakhamar felhagy az imával is, vagy pedig imája külső formasággá válik. Mihelyt kivonják az emberek magukat a társadalmi élet és a kereszténytyt terhelő kötelezettségek teljesítése, valamint a kereszthordás alól, mihelyt megszűnnek a legkomolyabban fáradozni Urukért és Mesterükért, ki érettük dolgozott, bármily hűséges munkások voltak is, többé nincs miért imádkozniuk, és semmi sem készteti őket áhítatra. Imájuk egyéni és önző lesz. Nem tudnak többé az emberiség szükségleteiért, Isten országának épüléséért és a munkához való erőért imádkozni.

Nagy veszteségünk, ha az együttes imát elhanyagoljuk, amely pedig erősítene és bátorítana bennünket Isten szolgálatában.

Szívünkben Isten szavának igazságai lassanként elvesztik erejüket, fontosságukat és jelentőségüket. Megszentelő befolyásuk nem hat szívünkre, lelki életünk hanyatlik.

Egymással való érintkezésünk sokat veszít melegségéből a keresztényi együttérzés hiányában. Aki csak magának él, nem tölti be azt a hivatást, melyet Isten kijelölt. Ha helyesen ápoljuk természetes társas hajlamainkat, ezáltal összeköttetésbe lépünk másokkal, és így kifejlődnek Isten szolgálatára alkalmas erőink.

Ha a keresztények mindennapi érintkezésük közben többet beszélnének egymással Isten szeretetéről s a megváltás nagy igazságairól, az erősítésükre és vigasztalásukra szolgálna, és szívük felüdülne. Naponként többet tanulhatunk mennyei Atyánktól, s naponként jobban tapasztalhatjuk kegyelmét. Ha így élünk, akkor mind élénkebbé válik bennünk az a vágy, hogy beszéljünk szeretetéről, s ha így cselekszünk, szívünk felmelegszik és felbátorodik. Ha többet gondolnánk Jézusra, és többet beszélnénk róla, akkor jobban érezhetnénk jelenlétét is.

Ha annyit gondolnánk Istenre, mint ahányszor kegyelmének bizonyítékait tapasztaljuk, akkor gondolataink állandóan nála időznének; élvezetté válna róla beszélni és nevét magasztalni. Szívesen beszélünk mulandó dolgokról, mert érdekelnek minket; szívesen beszélünk barátainkról is, mert szeretjük őket; örömüket és bánatukat átérezzük. Ámde végtelenül nagyobb okunk van arra, hogy Istent jobban szeressük, mint barátainkat, és ezért a legtermészetesebb dolog az volna, hogy gondolatainkban legtöbbet vele foglalkozzunk, szeretetéről, irgalmasságáról beszéljünk, és mindenhatóságát magasztaljuk. A gazdag ajándékok, melyekkel Isten elhalmozott bennünket, ne vegyék annyira igénybe gondolatainkat és szeretetünket, hogy többé mit sem adjunk Istennek; ellenkezőleg, ezek mindennap őrá figyelmeztessenek, és a hála és a szeretet kötelékeivel fűzzenek bennünket mennyei Jótevőnkhöz. Nagyon sokat foglalkozunk a mi nyomorúságos földi életünkkel. Irányítsuk lelki szemeinket a mennyei szentély nyitott kapujára, ahonnét Krisztus arcáról Isten fénye és dicsősége tükröződik vissza, aki“mindenképpen idvezítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez”(Zsid 7:25).

Magasztaljuk Istent többet“kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért” (Zsolt 107:8). Imáink és áhítataink ne csupán kérésből álljanak! Gondolataink ne csupán saját szükségleteinkre irányuljanak, hanem gondoljunk azokra a jótéteményekre is, melyeket elvettünk. Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálánkkal gyakran takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis mily kevés hálát tanúsítunk iránta, mily keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett.

Régente, amikor Izráel fiai istentiszteletre gyűltek egybe, az Úr megparancsolta nékik:“És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendezzetek ti és a ti házatok minden népe, kezetek minden keresményének, amelyekkel megáld téged az Úr, a te Istened” (5Móz 12:7). Amit Isten dicsőségére tettünk, azt örömteli szívvel, dicsénekekkel és hálaadással ajánljuk fel; sohase szomorúan, búsan.

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essék nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömnek, mint tehernek tekintsék az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban.

Gyűljünk Krisztus keresztje alá! A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyek érettünk a keresztre szegeztettek.

Szívünk az imának, hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és midőn mi kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonlóbb lesz a mennyei seregéhez.“Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépjünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3).

Fejezet 12 - Mit tegyünk kételyeinkkel?

Kezdő kereszténeket néha elfogja a kétely. A Biblia sok olyan dolgot tartalmaz, amely érthetetlen és homályos előttünk, és Sátán ezeket használja fel, hogy általuk megingassa hitünket az Írásban mint Isten kinyilatkoztatott szavában. Kérdik:“Hogy ismerhetem fel az üdvnek igaz útját? Ha a Biblia igazán Isten szava, hogyan szabadulhatok meg ilyen kétségektől és kísértésektől?”

Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk anélkül, hogy elegendő bizonyítékot adna, melyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyság szól értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ámde Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert hitünknek határozott bizonyítékokon és nem feltevéseken kell alapulnia. Azok, akik kételkedni akarnak, lesz rá alkalmuk; s viszont, akik teljes szívből az igazságot keresik, számtalan bizonyítékot találnak hitük megszilárdítására.

Lehetetlen, hogy halandó ember az Örökkévaló jellemét vagy művét felfoghassa. Még a legélesebb elme és legképzettebb szellem előtt is állandóan titok környezi e szent Lényt.“Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthasz-é? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg?” (Jób 11:7-8).

Pál apostol így kiált fel:“Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai!” (Róm 11:33). Bár“felhő s homályosság van körülötte”, mégis“igazság és jogosság az ő székének erőssége”(Zsolt 97:2). Eljárását velünk szemben és annak indokait csak oly mértékben érthetjük meg, amilyen mértékben mindenhatóságával párosult végtelen szeretetét és irgalmasságát észlelhetjük. Szándékaiból annyit érthetünk meg, amennyi javunkra válik. Ezenfelül pedig nyugodtan ajánlhatjuk magunkat Isten szerető karjaiba.

Isten Igéje, valamint Szerzőjének jelleme oly titkokat tárnak elénk, melyeket halandó létünkre nem érthetünk meg tökéletesen. A bűn keletkezése, Krisztus testté válása, az újjászületés, a feltámadás és még sok más tárgykör, melyet a Biblia feltár, oly mély titkok, melyeket az emberi elme helyesen megérteni vagy felfogni nem képes. De mert Isten gondviselésének titkait nem tudjuk megérteni, nincs okunk Szavában kételkedni. A természet világában naponként szintén titkok vesznek körül, melyeknek mélyére hatolni nem tudunk. A legkisebb életmegnyilvánulások olyan titkok, melyeket a bölcsek bölcse sem tud megfejteni. Mindenütt oly csodákat látunk, melyek értelmünket felülmúlják. Csodálkozzunk-e hát, ha a lelki világban is oly titkokra akadunk, melyeket fel nem foghatunk? A nehézség, az ok kizárólag az emberi elme gyengeségében és korlátoltságában rejlik. Isten elegendő bizonyítékát adta a Szentírás isteni eredetének, tehát ne kételkedjünk szavában, ha gondviselésének és bölcsességének összes titkait nem is érthetjük meg.

Péter apostol is megállapítja hogy a Szentírás tartalmaz részeket,“amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak... a magok vesztére” (2Pt 3:16). A kételkedők ezeket érvül hozzák fel a Biblia ellen, holott ellenkezőleg, erős bizonyítékai a Biblia isteni ihletettségének. Ha az Írás nem beszélne nekünk mást Istenről, nagyságáról és fenségéről, mint amit mi, szegény emberek könnyen felfoghatunk, akkor nélkülözné isteni eredetének félreismerhetetlen hitelességét. Éppen a benne feltárt tárgykörök fenséges és titokzatos volta ébressze bennünk azt a hitet, hogy a Biblia valóban Isten szava.

Az emberi szív szükségleteinek és vágyainak megfelelően, oly egyszerűen tárja elénk a Biblia az isteni igazságokat, hogy azok a legtanultabb embert is csodálattal és elragadtatással töltik el, másrészt pedig a legegyszerűbb ember is felismerheti belőlük a megváltás útját. Ezek az egyszerű igazságok mégis olyan emelkedett tárgykörökkel foglalkoznak, melyek az emberi értelmet felülmúlják; csak azért fogadhatjuk el őket, mert Isten jelentette ki azokat. Így tárja fel előttünk Isten üdv- és világtervét, oly tisztán, hogy minden lélek könnyen megtudhatja, hogy a bűnbánat útján, hitben milyen lépéseket kell tennie az Úr Jézus Krisztus felé, hogy az Isten által előírt módon megmeneküljön. De ezen könnyen érthető igazságok mögött vannak olyan titkok, melyek kutatása az emberi elme képességeit felülmúlják, és amelyek az igazság őszinte keresőit félelemmel és hittel töltik el. Minél többet kutatnak a Bibliában, annál inkább meggyőződnek róla, hogy a Biblia: az élő Isten kinyilatkoztatott szava; és az emberi szellem mélyen meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt.

Amikor beismerjük, hogy a Biblia nagy igazságait nem vagyunk képesek teljesen felfogni, egyúttal beismerjük, hogy véges elménk gyenge az örök, végtelen igazságok megértéséhez; beismerjük, hogy mi emberek, korlátolt emberi ismereteinkkel a Mindenható terveit nem tudjuk megérteni.

A kételkedők és hitetlenek csak azért vetik el Isten Igéjét, mert nem tudják teljesen megfejteni; de még akik vallják, hogy hiszik a Szentírást, azok sincsenek túl e tekintetben minden veszélyen. Az apostol mondja:“Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon” (Zsid 3:12). Jól cselekszünk, ha a Szentírás minden egyes pontját tüzetesen tanulmányozzuk, és kutatjuk Isten mélységeit (1Kor 2:10), amennyiben a Bibliában nyilvánvalóak. Ugyanis a“titkok az Úréi, ami Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké...” (5Móz 29:29). Sátánnak azonban érdeke, hogy kutató szellemi erőinket megrontsa, összezavarja. A bibliai igazságok vizsgálatához hozzávegyül egy kis büszkeség is, úgy, hogy az emberek türelmüket és kedvüket veszítik, ha a Szentírás minden egyes helyét megelégedésükre nem tudják kimagyarázni. Igen megalázónak tartják beismerni azt, hogy az ihletett Igét nem értik teljesen. Nem tudnak türelmesen várni, míg Isten jónak látja, hogy kinyilatkoztassa nekik igazságát.

Azt hiszik, hogy tehetetlen, emberi bölcsességük elégséges a Szentírás megértéséhez, s mivel erre nem képesek, nyíltan tagadják tekintélyét, hatalmát. Isten mondja:“Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim... Mert... magasabbak az én útaim útaitoknál...” (Ésa 55:8-9). Igaz, hogy sok elméletről és tanról általában azt hiszik, hogy a Bibliából származnak, pedig nem alapulnak a Szentírás tanításain; a valóság az, hogy szöges ellentétben állnak az ihletett kijelentésekkel. Ezek a dolgok okozták számos ember kétkedését és tévelygését. De ezekért a hamis tanokért nem vádolhatjuk a Bibliát, hanem csakis az emberi felderítéseket.

Ha a teremtett lényeknek lehetséges volna tökéletes ismeretet szerezni Istenről és műveiről, akkor ezen pontot elérve, többé nem volna számukra újabb terület a kutatásra, többé nem növekedhetnének az igazságban, nem fejlődhetne értelmük és szívük. Isten többé nem lenne a legmagasabb Lény, és az ember, ha a tudás és megismerés legmagasabb fokát elérte, feljebb többé nem juthatna. Adjunk hálát Istennek, hogy ez nem így van! Isten végtelen; benne van a“bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve” (Kol 2:3). Még ha az örökkévalóságon át kutatnak is az emberek, akkor sem lesznek képesek kimeríteni hatalmának, bölcsességének és jóságának gazdagságát.

Isten szándéka, hogy Igéjének igazsága már ebben az életben is mindjobban feltáruljon népe előtt. Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon szerezhetjük meg: ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat.“Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke”,“mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2:11, 10). Az Üdvözítő megígérte tanítványainak és követőinek:“De mikor eljő... az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra..., mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek”(Jn 16:13-14).

Isten azt kívánja, hogy értelmünket használjuk, fejlesszük. A Szentírás tanulmányozása annyira erősíti és nemesíti az elmét, hogy az más tananyaggal fel nem mérhető. Mégis óvakodnunk kell attól, hogy istenítsük az észt, mely emberi gyengeségnek és fogyatkozásnak van alávetve. Ha azt akarjuk, hogy a Szentírás ne maradjon annyira homályos előttünk, hogy a legegyszerűbb igazságokat se értsük meg, akkor a kisgyermek egyszerűségével és hitével kell bírnunk, késznek kell lennünk tanulni, és a Szentlélek segítségét kell kérnünk. Isten hatalmának és bölcsességének tudata, saját képtelenségünk, hogy nagyságát felfogjuk, tegyen alázatosakká bennünket; ugyanolyan félelemmel nyissuk fel a Bibliát, mint amellyel színe elé lépnénk. Ha a Szentírást felnyitjuk, el kell ismernünk tekintélyét, felettünk való felsőbbségét. Szívünk és értelmünk hajoljon meg az Örökkévaló előtt.

Látszólag nagyon sok homályos vagy nehezen érthető rész van, amelyeket azonban Isten világossá tesz azok előtt, akik megértésükre törekszenek. Lelkének vezetése nélkül a Szentírást elcsűrik-csavarják vagy helytelenül értelmezik. Sokszor olvassák emberek a

Bibliát haszon nélkül, sőt határozottan kárukra. Ha Isten Igéjét szent félelem és ima nélkül nyitjuk fel, ha gondolataink, érzelmeink nem irányulnak Istenre, és nincsenek összhangban akaratával, akkor kétségek szállják meg elménket, és a Szentírás tanulmányozása közben megerősödnek kételyeink. Sátán fogva tartja gondolatainkat, és hamis magyarázatokat sugall. Ha emberek nem törekszenek szóban és tettekben összhangban élni Istennel, akkor - ha még olyan tanultak is - állandóan veszélyben forognak, hogy félreértik a Szentírást, s véleményükben nem is szabad bíznunk. Akik csupán ellentmondásokat keresnek a Szentírásban, sohasem nyerhetnek lelki meglátást. Ferde nézeteik következtében a legegyszerűbb és legvilágosabb dolgokban is okot találnak a kételkedésre és hitetlenségre.

A kételkedés valódi oka - bármennyire leplezett is - legtöbb esetben a bűn szeretete. Isten szavának tanításai és korlátozásai a büszke, bűnös szívnek ellenszenvesek, s akik követelményeinek nem hajlandók engedelmeskedni, mindig készek annak kötelező voltát, tekintélyét kétségbe vonni. Hogy az igazsághoz juthassunk, őszintén kell utána vágyakoznunk, és késznek lennünk, hogy annak engedelmeskedjünk. Mindazok, akik ily lelkülettel tanulmányozzák a Bibliát, elegendő bizonyítékot találnak arra nézve, hogy valóban Isten szava; megértik igazságait,“melyek bölccsé tehetnek az üdvösségre”.

Krisztus mondotta:“Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-é...” (Jn 7:17). Ahelyett, hogy fogós kérdéseket vetnénk fel oly dolgokra nézve, melyek előttünk homályosak, becsüljük meg inkább azt a világosságot, melyet már nyertünk, s így mindig több és több fényhez jutunk. Isten kegyelme által teljesítsük minden kötelességünket, melyet felismertünk, s ily módon képesek leszünk azokat is megismerni és teljesíteni, melyek felől most még kételyeink vannak.

Van egy bizonyíték, melyet mindenki - a legműveltebb és legtanulatlanabb is - megragadhat: ez a tapasztalatok bizonyítéka. Isten mindnyájunknak alkalmat ad, hogy ígéreteinek igazságáról meggyőződhessünk. Meghívása így hangzik:“Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsolt 34:9). Ahelyett, hogy mások szavára bíznánk magunkat, győződjünk meg róla személyesen. Az Úr megígérte:“Kérjetek és megkapjátok”(Jn 16:24); és ígéretei teljesedni fognak, mert eddig még mindig teljesedtek, tehát ezután sem csalatkozhatunk bennük. Ahogy közeledünk Jézushoz és az Ő szeretetének nagyságán épülünk, kételyeink és lelkünk homálya eltűnik jelenlétének világosságában.

Pál apostol azt írja, hogy Isten“megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába”(Kol 1:13). És mindenki, aki a halálból általment az életre, bizonyíthatja, hogy“az Isten igaz” (Jn 3:33). Igazolhatja:“Segítségre volt szükségem és meg is találtam azt Jézusban. Minden szükségletemet kielégítette, és lelkem éhségét lecsillapította. A Biblia számomra ma már Jézus Krisztus kinyilatkoztatása. Kérdezed, hogy miért hiszek Jézusban? Mert Ő az én isteni Megváltóm. Kérdezed, miért

hiszek a Bibliában? Mert Istennek lelkemhez intézett szava.” Szívünkben hordhatjuk annak bizonyságát, hogy a Biblia igaz, hogy Jézus az élő Istennek Fia. Tudjuk, hogy nem mesterkélt mesékben hiszünk.

Péter inti testvéreit:“Növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében” (2Pt 3:18). Ha Isten gyermekei növekednek a kegyelemben, úgy szavát is mindjobban megértik. Új fényt és új szépséget fedeznek fel szent igazságaiban. Erről az igazságról tesz bizonyságot az egyháztörténelem évszázadok óta, és fog is tenni az idők végezetéig.“Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig”(Péld 4:18).

Hit által az elkövetkezendőkre tekintünk, hit által fogadjuk Isten szavát, mint lelki növekedésünk zálogát, hit által lehetünk meggyőződve arról, hogy emberi képességeink egyesülnek az Istenéivel, és lelkünk minden ereje közvetlen összeköttetésbe lép a világosság Forrásával. Ujjonghatunk afelett, hogy ami Isten gondviselésében érthetetlen volt, akkor világossá válik; amit addig megmagyarázni nem tudtunk, most megértjük; ahol eddig véges elménk csak zavart és sötétséget, sikertelen terveket látott, ott a legszebb és legtökéletesebb összhangot találjuk.“Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem” (1Kor 13:12).

Fejezet 13 - Öröm az Úrban

Isten arra hívta el gyermekeit, hogy Krisztust képviseljék, bemutassák az Úr jóságát és irgalmasságát. Miként Jézus is kinyilatkoztatta nékünk az Atya jellemét, úgy kell nékünk is kinyilatkoztatnunk a világnak, mely nem ismeri bensőséges, irgalom-teljes szeretetét.“Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; Én ő bennök, és te énbennem; ...hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17:18, 23). Pál apostol így szól Jézus tanítványaihoz:“Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak... levele vagytok”,“amelyet ismer és olvas minden ember” (2Kor 3:3, 2). Jézus minden egyes gyermeke nyílt levél a világnak. Ha Krisztus követői vagytok, Isten annak a családnak, háznak, utcának és városnak, melyben éltek, bennetek egy levelet küld. Jézus, ki bennetek lakozik, általatok kíván szólni azokhoz, akik Őt még nem ismerik. Lehet, hogy a Bibliát nem olvassák, lapjairól a hozzájuk szóló hangot nem hallják; az Isten műveiből kiáradó szeretetet nem látják. Ha azonban Krisztus őszinte tanítványai vagytok, lehetséges, hogy általatok istenismeretre jutnak; felfogják jó voltát, megnyerhetők, hogy Istent szeressék és néki szolgáljanak.

A keresztények hivatása, hogy a menny felé vezető úton a világosság hordozói legyenek, és a Krisztusról rájuk sugárzó fényt szétárasszák az egész világra. Legyen életük és jellemük olyan, hogy általa Krisztusról és szolgálatáról az emberek helyes fogalmat alkothassanak.

Ha tényleg Krisztust képviseljük, Isten szolgálatát oly vonzónak tűntetjük fel, amilyen az a valóságban. Keresztények, akik állandóan szomorkodnak, zúgolódnak és panaszkodnak, helytelen színben tüntetik fel Istent és a keresztény életet. Azt a benyomást keltik, mintha Istennek nem tetszene gyermekeit boldognak látni, és így hamis bizonyságot tesznek mennyei Atyánkról.

Sátán ujjong, ha Isten gyermekeinek hitét megingathatja vagy őket kétségbe ejtheti. Örömére szolgál, ha bizalmatlanok vagyunk Istennel szemben, és kételkedünk abban, hogy Ő készséges és hatalmas minket megvásárolni. Örül, ha azt hisszük, hogy Isten atyai gondoskodásával kárunkat okozza. Sátán úgy tűnteti fel előttünk Istent, mintha semmi részvéttel és irgalommal nem viseltetne irántunk. Istenre vonatkozólag állandóan elferdíti az igazságot; Istenről helytelen fogalmakkal tölti be képzeletünket. Ahelyett, hogy elmélkednénk mennyei Atyánkra vonatkozó igazságokon, Sátán hamis sugalmazásaira hallgatunk, és miközben bizalmatlankodunk Isten iránt és zúgolódunk ellene, nevére szégyent hozunk. Sátán törekszik a vallásos életet komorrá, bússá tenni, hogy fáradságosnak és nehéznek tűnjék fel. Ha pedig a keresztény életében a vallást ilyen színben mutatja be, hitetlensége által Sátán csalását támogatja.

Sokan, életútjukon gyakran foglalkoznak hibáikkal, gyengeségeikkel, fogyatkozásaikkal, csalódásaikkal, és szívük csüggedt. Európai tartózkodásom alatt egy

ilyen lélektől levelet kaptam, melyben kétségbeesésében vigasztalást kért tőlem. A levél vétele utáni éjjelen álmot láttam. Nagy kertben jártam, melynek tulajdonosa körülvezetett mindenfelé. Én virágokat szedtem és kellemes illatukban gyönyörködtem, amikor hittestvérem, akitől az említett levelet kaptam, és aki szintén mellettem haladt, a jelentéktelen tövisekre figyelmeztetett, melyek útját állták. Szomorúan állott ott és panaszkodott. Nem követte a vezetőt a helyes ösvényen, hanem a tövisek és csalánok között botorkált ide s tova.“Nem szomorú-e - így panaszkodott -, hogy ezt a szép kertet így elcsúfítják a tövisek és a csalánok?” A vezetőnk így felelt:“Ne vesződj a tövisekkel, melyek csak megsebeznek! Szedd inkább a rózsákat, liliomokat és szegfűket!”

Nemde ti is szereztetek már életetekben szép tapasztalatokat? Vajon nem éltetek-e már át olyan becses időszakokat, amikor szívetek örömrepesve köszöntötte Isten Lelkét? Ha visszapillantotok a múlt eseményeire, nem jut-e sok drága és fenséges tapasztalat eszetekbe? Nem állnak-e Isten ígéretei - nyíló virágokhoz hasonlóan - életetek útján mindenütt? Akarjátok-e szíveteket örömest betölteni szépségükkel és pompájukkal?

A tövisek és csalánok csak megsebeznek és fájdalmat okoznak; s ha ezeket gyűjtitek és másoknak is adjátok, megvetitek Isten javait, és másokat is távol tartotok az élet útjától.

Nem bölcs dolog, ha állandóan a múlt szomorú emlékeire gondolunk, ha az élet csalódásait és igazságtalanságait idézzük emlékezetünkbe, ha mindaddig beszélünk róluk és panaszkodunk, amíg csüggedés vesz rajtunk erőt. Az elcsüggedt lelket sötétség veszi körül, mely kizárja szívéből Isten világosságát, és mások életútjára is árnyékot vet.

Hála legyen az Úrnak a szemünk elé tárt kellemes és barátságos emlékekért! Olyképpen gyűjtsük egybe szeretetből fakadó ígéreteit, hogy azok minden időben szemünk előtt legyenek. Isten Fia elhagyja Atyja trónját, és istenségét emberi alakba öltözteti, hogy az embert Sátán hatalmából megválthassa; győzelme megnyitja számunkra az egeket, és bepillantást enged az isteni dicsőség birodalmába; az elbukott emberiség megmenekülése az örvényből, melybe bűnei sodorták; Istennel való közösségének újbóli visszaállítása, amikor a Megváltóba vetett hit által megállja a hit próbáját, Krisztus igazságát ölti magára és trónjához emeltetik fel - mindezek olyan képek, melyeket Isten azért tár szemeink elé, hogy felettük gondolkozzunk.

Ha Isten szeretetében kételkedünk avagy ígéreteivel szemben bizalmatlankodunk, szégyent hozunk rá, és elszomorítjuk Szentlelkét. Milyen fájdalmas érzések hasogatnák az anya keblét, ha gyermekei állandóan arról panaszkodnának, hogy anyjuk rosszakarójuk, holott egész életét gyermekei javára áldozta, hogy minden kényelmet megszerezzen számukra?! Feltéve, hogy kétségbe vonják anyjuk szeretetét, az anya szíve bizonyára megszakadna. Mit érezne az az atya, akit gyermekei ilyen bánásmódban részesítenének? És mit gondoljon mennyei Atyánk, ha nem bízunk szeretetében, mely arra indította, hogy egyszülött Fiát halálra adja érettünk, hogy ezáltal örök életet nyerjünk? Az apostol így

ír:“Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”(Róm 8:32). És mégis mily sokan mondják tetteikkel, sőt szavaikkal is:“Ez nem rám vonatkozik. Talán másokat igen, de engem nem szeret az Isten.”

Mindez saját lelketeknek árt, mert a kétkedésnek minden szava meghívó Sátán kísértései számára; megerősíti bennetek a kétkedés iránti hajlamot, és tovaűzi tőletek a szolgáló angyalokat. Ha Sátán kísért titeket, a kétely vagy hitetlenség egyetlen szavát se ejtsétek ki. Ha sugalmazásait meghalljátok, bizalmatlanság és lázadó gondolatok támadnak szívetekben. Ha érzelmeiteket kifejezésre juttatjátok, akkor a kétely minden egyes szava nemcsak magatoknak árt, hanem olyan magvetés lesz, mely mások szívében is gyökeret ver és mérges gyümölcsöt terem; lehetetlen lesz saját szavaitok káros hatását ellensúlyoznotok. Magatok talán kigyógyulhattok a kísértésekből, és kiszabadulhattok Sátán csapdájából, de mások, megfertőzve káros befolyástoktól, talán többé soha nem tudnak a hitetlenség tőréből kiszabadulni, melybe a ti hitetlenségetek vezették őket. Milyen fontos tehát, hogy csak olyan dolgokról beszéljünk, melyek lelki erőt és életet lehelnek.

Az angyalok figyelik, meghallgatják, milyen jelentéseket adtok a világnak mennyei Mesteretekről. Társalgástok róla folyjon, aki az Atya előtt közbenjár. Ha barátaitokat üdvözölve kezeteket nyújtjátok, legyen Isten dicsérete szívetekben és ajkatokon. Így azok gondolatai is Jézusra fognak irányulni.

Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, melyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyétek imáitokban Isten elé! Legyen életszabályotok, hogy kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki ajkatokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidításához, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival megerősítitek.

Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran közel vannak az eleséshez, az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggesszétek el őket nehéz harcaikban! Bátorítsátok őket reményt keltő szavakkal, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így cselekesztek, Krisztus fénye sugárzik szét rólatok,“mert közülünk senki sem él önmagának”(Róm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk vagy buzdítani és erősíteni fog másokat, vagy pedig elcsüggeszt, és Krisztustól és igazságától tovaűz.

Sokan tévesen képzelik el Krisztus jellemét és életét. Azt hiszik, hogy nem volt életében melegség és napfény, hogy mindig komoly, szigorú és örömtelen volt. Ilyen komor nézetek gyakran az egész keresztény élettapasztalatot beárnyékolják.

Gyakran hallhattuk, hogy Jézus sírt, de sohasem látták őt nevetni. Üdvözítőnk tényleg a fájdalmak embere volt; ismerte a gondot és szomorúságot, mert szíve minden emberi nyomor előtt nyitva volt. Bár élete az önmegtagadás élete volt, melyet fájdalom és gond

árnyékolt be, de kedélye, lelkülete nem volt nyomott. Arcvonásai nem mutattak haragot és bosszúságot, hanem mindig békések, derűsek voltak. Szívéből az élet kimeríthetetlen forrása áradt, s bárhová ment is, oda nyugalmat, békét, örömöt és vidámságot vitt.

Üdvözítőnk élete állandóan a legmélyebb és legszentebb komolyságot árasztotta, de sohasem volt szomorú vagy komor. Azok életét, akik Őt mintaképüknek tekintik, szent és komoly célok fogják betölteni; személyes felelősségük teljes tudatában lesznek. A könnyelműségtől tartózkodnak, többé nem találnak örömet hangos mulatozásokban, nyers tréfálkozásban. Jézus Krisztus hite a vizek árjához hasonló békét nyújt. Az öröm fényét nem oltja el, s a mosolyt nem hamvasztja el az arcokról. Krisztus nem azért jött a földre, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon; s ha szeretete uralja szívünket, példáját követni fogjuk.

Ha főként embertársaink szeretetlen, rosszakaratú eljárására gondolunk, lehetetlen, hogy őket úgy szeressük, mint ahogy Krisztus szeretett bennünket. Ha azonban gondolkozunk Krisztusnak irántunk tanúsított csodálatos irgalmasságán, ezt a lelkületet árasztjuk másokra is. Szeressük és becsüljük egymást annak ellenére, ha látjuk is egymás hibáit és fogyatkozásait! Gyakoroljuk az alázatosságot; a saját erőnkben ne bizakodjunk, és mások gyengeségeit türelmesen szenvedjük el! Ez kiöli a szűkkeblűséget és az önzést, és nemessé, nagylelkűvé tesz.

A zsoltáros így énekel:“Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj!” (Zsolt 37:3).“Bízzatok Istenben”. Minden napnak megvan a maga terhe, gondja és fáradsága; és milyen előszeretettel beszélünk ezekről! Hány hiábavaló gond hatol szívünkbe, hányszor beszélünk gondjaink terhéről, annyira, mintha nem volna szeretetteljes, irgalmas Megváltónk, aki mindig kész kérésünket meghallgatni, és minden időben, minden nyomorunkban segítségünkre jönni.

Vannak, akik állandóan félelemben élnek, gondokat okoznak maguknak. Bár napról napra láthatják Isten szeretetének kézzelfogható bizonyítékait, állandóan örvendhetnek atyai gondviselésének, de mindezt az áldást észre sem veszik. Gondolataik állandóan kellemetlen dolgoknál időznek, melyeknek bekövetkezésétől félnek. És ha tényleg vannak nehézségek, azok bár jelentéktelenek, mégis elvakítják őket mindazzal szemben, amikért hálásnak kellene lenniük. Ahelyett, hogy a felmerülő nehézségek őket Istenhez, az egyedüli Segítőhöz űznék, ellenkezőleg, elszakítják őket tőle, mert nyugtalanságot, zúgolódást ébresztenek szívükben.

Helyesen cselekszünk-e, ha ilyen hitetlenek vagyunk? Miért lennénk hálátlanok, bizalmatlanok? Jézus a mi barátunk; az egész menny élénk részt vesz boldogulásunkban. Ne engedjük, hogy a mindennapi élet viszontagságai és küzdelmei kedélyünket izgassák, gondfelhőbe borítsanak! Ha ezt megengedjük, akkor állandóan találunk olyasmit, ami

kínoz és nyugtalanít. Ne aggodalmaskodjunk, mert ez életünket felemészti és sorvasztja, de nem segít terheinket hordozni.

Üzleti, anyagi zavarokkal küzdhetünk, a jövendő sötéten állhat előttünk, veszteségek fenyegethetnek bennünket, de ne csüggedjünk, hanem vessük gondjainkat Istenre, és legyen szívünk nyugodt és vidám. Imádkozzatok bölcsességért és értelemért, hogy ügyeiteket helyesen vezethessétek, hogy így kárt és veszteséget elkerüljetek! Tegyetek meg mindent, ami tőletek telik, hogy kedvező eredményeket érjetek el! Jézus megígérte segítségét, de nektek is törekednetek kell. Ha mennyei Segítőtökben bízva, minden tőletek telhetőt megtettetek, akkor nyugodtan várhatjátok az eredményt.

Isten akarata és szándéka nem az, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja:“Ne féljetek; életetek útján nincs semmi veszély.” Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk, és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándéka népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért:“Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”(Jn 17:15).“E világon nyomorúságtok lészen; én meggyőztem a világot”(Jn 16:33).

Hegyibeszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, hogy milyen szükséges Istenben bíznunk. Ezen tanítások célja az volt, hogy Isten gyermekeit minden időben vigasztalja és bátorítsa, s így érthetően reánk is vonatkoznak. Az Üdvözítő híveinek figyelmét az ég madaraira irányítja, melyek gondtalanul zengik dalaikat, s bár“nem vetnek, sem nem aratnak”, mennyei Atyánk mégis gondoskodik összes szükségleteikről. Az Üdvözítő kérdezi tőlünk:“Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?” (Mt 6:26). A mindenható Gondviselő kitárja kezeit és kielégíti összes teremtményeit. Az ég madarai sem kerülik el figyelmét. Bár nem rakja csőrükbe eledelüket, de gondoskodik szükségleteikről. Nekik kell a részükre elhintett magot összeszedni, nekik kell fiókáikat táplálni. Énekkel szállnak munkájukba: hisz“mennyei Atyátok eltartja azokat.”“Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?” (Mt 6:26). Mint eszes lények, kik Őt imádjátok, nem vagytok-e sokkal becsesebbek az ég madarainál? Vajon Teremtőnk és Létfenntartónk, aki saját isteni képmására alkotott bennünket, nem fog-e a mi szükségleteinkről is gondoskodni, ha bízunk benne?

Krisztus a mezei virágokra irányítja tanítványai figyelmét, melyek gazdag változatosságban virulnak, s melyek mennyei Atyánk irántunk, emberek iránt való szeretetének megannyi megnyilvánulásai. Így szólott:“Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek”(Mt 6:28). A természet e virágai szépségükben és egyszerűségükben felülmúlják Salamon királyi pompáját. Még a legdrágább öltözék, amit emberi művészet és ügyesség alkothat, sem versenyezhet a virágok természetes bájával, ragyogó szépségével. Jézus kérdezi:“Ha pedig a mezőnek füvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek?”

(Mt 6:30). Ha az Úr, az isteni művész ily gazdag színpompát kölcsönöz az egyszerű virágoknak, melyek egy nap alatt elhervadnak, mennyivel inkább visel gondot azokról, akiket saját képmására teremtett?! Krisztus ezen tanítása megfeddi a hitetlen szív kétségeit, gondjait és aggodalmait.

Az Alkotó minden egyes gyermekét boldognak, békésnek és engedelmesnek szeretné látni. Jézus mondja:“Békességet hagyok néktek: az én békességemet adom néktek... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27) Másutt ezeket mondja:“Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék” (Jn 15:11).

A boldogság, melyre önző indokból vágyunk, mellőzve a kötelességek útját, ingatag és mulandó; csakhamar elmúlik, s a szív bánattal és fájdalommal lesz tele. Isten szolgálatában azonban teljes az öröm és az elégedettség. A keresztény nem halad bizonytalan ösvényeken, nincs kiszolgáltatva hiábavaló megbánásoknak és csalódásoknak. S bár a földi élet élvezeteiben nem veszünk részt, de örömmel tekinthetünk az eljövendő élet elé.

Hiszen már ebben az életben is a keresztények a Krisztussal való közösség örömteli részesei; szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizodalmunk erősebb, mint valaha!“Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig!

Tekintsünk mint hatalmas emlékoszlopokra, jótéteményeinek bizonyítékaira, melyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, melyekkel Isten bennünket elhalmozott; a könnyek, melyeket felszárított; a fájdalmak, miket lecsillapított; a veszedelmek, miket elhárított; a szükségletek, miket kielégített és az áldások, melyeket reánk árasztott. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralevő részén!

Az előttünk levő küzdelemben újabb, nem sejtett akadályokra számíthatunk; azonban akár a múltra, akár pedig az eljövendőre tekintünk, bátran mondhatjuk:“Mindeddig megsegített minket az Úr!” -“És életeden át tartson erőd!” (5Móz 33:25). A ránk várakozó megpróbáltatások nem fogják erőnket felülmúlni. Dolgozzunk ott, ahol alkalom kínálkozik, abban a biztos tudatban, hogy a megpróbáltatások arányában kapunk erőt.

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhassanak rajtuk Isten gyermekei s a dicsőség Királyának ajkairól, mint legszebb zene érinti füleiket:“Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készíttetett!”(Mt 25:34).

Ezután üdvözölni fogják a megváltottakat abban a hazában, melyet Jézus készít számukra. Ott majd más társaságban élnek, mint a bűnös földön; ott többé nem találkoznak hazugokkal, bálványimádókkal, tisztátalanokkal, hitetlenekkel, hanem kizárólag azokkal, akik a bűnt és Sátánt legyőzték, és Isten kegyelme által tökéletes jellemekké alakultak át. Krisztus vére lemosott róluk minden bűnös hajlamot, minden tökéletlenséget, és rájuk ragyog a dicsőség fénye, mely a nap fényességét jóval felülmúlja. Az erkölcsi szépség, Krisztus jellembeli tökéletessége sugárzik le róluk, mely sokkal becsesebb az őket körülvevő külső fénynél. Mint bűntelenek állják körül a nagy fehér trónt, s részt vesznek az angyalok dicsőségében és kiváltságaiban.

Tekintve azt a dicső örökséget, mely Krisztus követőire vár, “micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” (Mt 16:26). Bár szegény lehet, mégis oly kincse és méltósága van, melyet a világ nem adhat. A megváltott, bűntől megtisztított, s összes nemes képességeit Isten szolgálatára szentelő lélek mindent felülmúló kincs. Isten és a szent angyalok színe előtt örvend a menny minden egyes megváltott léleknek; ezt az örömet szent, győzelmi énekek visszhangozzák.

Várva a Véget

`